

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}

Αρ. 415

1932

SMALTODONT

Δρχ.
12.50

BYRON
MIDVAY 23
EN ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
σου συνδιαζει με την αγωλερδνηλα
της ποιότητος της και την μικροζε-
ραΥ ΤΙΜΗΝ..

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Παρακαταθήκη ΣΠΥΡΟΥ και ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Κολοκοτρώνη 77, Πειραιεύς

«ΕΕΟ»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η Διπλωματούχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
μετέφερε το εργαστήριόν της επί της οδού Βουλής
37α και επανέλαβε τας εργασίας της.
Θα εύρητε όλα τα Παρισινά Μοντέλλα και Τρυάλ.
Εργασία με γούστο, εύσυνειδησία και με τιμὰς
λογικάς.
Μία επίσκεψις θα Σας πείση.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΣ 209

Αναλαμβάνονται παντός είδους
δικαστικά υποθέσεις παρ' άπασι τοίς
έν Αθήναις Δικαστηρίοις.
Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικη-
τικά και έν γένει Οικονομικά ύ-
ποθέσεις. Ώραι γραφείου 8-9 π.μ.
και 4-5 μ.μ.

ΓΕΩ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Επί δεκα-
εξαετίαν Ήπιμελητής της Ιδιαιτέ-
ρας Κλινικής του Καθηγητού κ.
Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται έδδς Κε-
ραλληνίας και Τρυγας 1.
Ώραι 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.
Αριθ. τηλεφ. 80215

ΤΟ ΑΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ
ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟ
ΕΙΣ ΧΥΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΓΚΡΑΣ,,
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ
ΤΩΝ ΦΗΜΙΣΜΕΝΩΝ
ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
"ΓΚΡΑΣ,,
ΚΟΛΩΝΙΑ
SURFINE ΚΑΙ RUSSE
VERITABL
ΥΠΕΡΟΧΟΣ
"ΓΚΡΑΣ,, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 46

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΑΘΗΤΩ

Μανθάνουσι ΖΩΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Είς την
ΣΧΟΛΗΝ **BERLITZ**

ΣΧΟΛΑΙ ΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ιδιαιτέρα και κατ' είχον μαθήματα.
Δοκιμαστικόν μάθημα δωρεάν.
Γραφείον Μεταφράσεων είς όλας τας γλώσσας.
Στενογραφία Άγγλική, Γαλλική, Γερμανική και
ΑΘΗΝΑΙ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 428,282,30

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνω-
μεν και τας σοβαρωτέρας τών κλη-
ρονομικών και χρεωστικών υποθέ-
σεων, καθώς και έναντιον του Δη-
μοσίου, όμοίως και διεκδικήσεις οι-
κοπέδων, έδδς Αθηνάς 11, ώραι

Συνιστώμεν την
χεν Μοδίσταν Γυναι-
μάτων
Δ) ΔΑ ΧΡΥΣΑΝ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΝΕ-
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΑ-
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙ-
Το καλλίτερον φάρμα-
κοθεραπείαν της αρτηριακής
και αρθριτικής άποφύσεως
ή Αrteriovacine Dr. C.
Η άρτηριοσκληρώσεως τα-
ταχέως διά της άρτηριο-
λυμπατικής, άνευ διαταρα-
ξων, έπίσης και ή φάρ-
λουτρών.
Τήν συνιστούν α λα-
ιατροί της Εθρύσεως.
Είνε έγκραμμένη από
συνεδρίου της Έλλλδς
Γερμανικής Κυβερνήσεως
του Διεθνούς Ίατρικου
Βέρονης. Εύρίσκειται έ-
κεία.
Αντιστάσεις
Σ. ΒΟΣΤΥΝΙΤΣ
Φαρμακοποιός, Άγίου
νου 15, Αθήναι

Συνιστώμεν την
ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΕ-
της Οφθαλμολογίας
πιστημίου.
Μενάνδρου 27-Αθήναι

ΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

(Πίναξ του Κέσλερ)

ΤΟΥ OCTAVE MIRBEAU

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

(Ένα φρικτό όνειρο)

Όλμειρος άγιος βοριάς φυσούσε. Ό ούρανός ήταν βαρύς και
οκαινός και τα κοράκια, κοπαδιαστά, φτερουγίζαν, φεύγοντας μα-
κριά. Τώρα βρέχει. Άκούω το νερό που σπάει από τα λούκια και
χτυπά στα τέταμα του δωματίου μου... Δεν συλλογίζομαι τίποτε...
Μ' ένα βιβλίο μισάνοιχτο επάνω στα γόνατά μου, κάθεται μπρο-
στά στο τζάκι, όπου λάμπει ή πρώτη φωτιά του χειμώνα... Τό βι-
βλίο μου γλιστρώνει κάτω, μιά δεν έχω πειρά τη δύναμη να σπάρω, ν'
αλλάσω τό χέρι μου και να τό ξαναπαίρω... Νοιώθω ένα μωδιασμα
στόν έαυτό μου... Τώρα άκούω αναταραχιστους θορύβους...
Έξω, τό παράθυρό μου άνοίγει κι' ένας άνθρωπος που δεν
έχω ξαναδεί, παρουσιάζεται μπροστά μου. Δρασκελίζει τό σφε-
δάκι, μπαίνει ήσυχά στην κάμαρά μου και κάθεται δίπλα μου. Αιτός
ό άνθρωπος έχει πολύ μακριά μύτη, φορέει πράσινη ρεντιγκότα κι'
ένα πλατύφυρο καπέλο. Μου κάνει νόημα πώς θέλει να μω μιλήση.
Τον άκούω...
— Δεν ξέρετε, μωύ λέει, πόσο άσχημη είν' ή γυναίκα μου. Είνε
τόσο άσχημη, ώστε όταν βγαίνουμε περίπατο μαζί τις Κυριακές, οι
διαβάτες γυρίζουν και μάς κοιτάζουν ασχεταστία. Σε ήλικία δεκα-
οχτώ χρόνων, φανόταν σαν να ήταν σαράντα. Είχε μάτια σβυσιμένα,
μύτη πλακουτσωστή και χοντρή, χείλη χοντρά, σαγόνι τεράστιο. Αιτό
ήταν και είνε τό πορτραίτο της
γυναίκας μου. Προσθέστε, ότι είνε
αδύνατη, τόσο αδύνατη που όταν φυ-
σάει δυνατός άνεμος, λυγίζει σαν
τό καλάμι...
Θά μ' ρωτήσετε βέβαια, γιατί
τήν παντρεύτηκα... "Ω, ναι, γιατί;
Μήπως ξέρετε κανείς γιατί παν-
τρεύτηκα, γιατί άγαμέ, γιατί δεν
άγαμέ, γιατί κάνω τό πράγμα αι-
τό κι' όχι έκείνο, γιατί ξη τέλος;
Μήπως ξέρετε κανείς τίποτε;
Ήμουν ήσυχος και τόσο ευτυχι-
μένος, όσο μπορεί να είνε ένας άν-
θρωπος που δεν έχει χρήματα και
που είνε καταδικασμένος σ' ένα ήπου-
γείο. Δεν είχα φροντίδες, δεν είχα
στενοχωρίες, δεν είχα εχθρόνες κι'
δία αιτά ήσαν ή μόνη εύτυχία που
μπορούσε να φιλοδοξη ήνας πτωχός.
Πόσες φορές στο γραφείο μου δεν έκλαπα, καθώς θυμόμουν τό
τεγατόδες πρόσωπό της...

Όταν σκέφτομαι τό γάμο μου, καταλαβαίνω ότι μ' άνάγκασαν
να τον κάνω τό χέρι της γυναίκας μου, αιτά τό υπέροχο χέρι, τό
μακριά και νευρώδη, με τό λυγρό δάχτυλο, αιτά τό χέρι που μι-
λούσαν, που χαμογελούσαν και που γοήτευαν, σάς βεβαιώνω...
Τά χέρια της μ' έκαναν να μη βλέπω τη φοβία της και την ά-
σχημία της. Έξ άλλου δεν την κοιτάζα ποτέ στο πρόσωπό... Δεν έ-
βλεπα, παρὰ τό χέρι της... Μιά μέρα της χάρισα ένα δαχτυλίδι,
δεμένο με δύο μαργαριτάρια λευκά. Έ λοιπόν, τα δύο αιτά μαργα-
ριτάρια στο χέρι της, μωύ έκαναν τίν εντύπωση δύο διαρκών ευτυ-
χίας κι' έκστάσεως...

Όταν την οδήγησα μπρός στο βωμό του ήμεναίου, ήμουν βέβαιος
πως ή γυναίκα μου ήταν ή όραότερη γυναίκα της γης, κι' άν μω
μιλούσε κανείς για την άσχημία της, θα με ξάρναζε τόσο, σαν να
είχε άποκαλέσει τέρας την Άφροδίτη της Μήλου.
Άλλοίμωνο όμως! Η ποιητικές αιτές παρασθήσεις διαλύθηκαν
πολύ γρήγορα. Τά χέρια της γυναίκας μου άμέσως μετά τό γάμο
μας χάθηκαν και δεν έβλεπα πια παρὰ τό φρικτό πρόσωπό της,
τόσο φρικτό, ώστε θα ήθελα να ήμουν τυφλός για να μη τό βλέ-
πω. Συγχρόνως δεν άργησα ν' αντιληφθώ, ότι ή γυναίκα μου ήταν
τό πιο δυσάρεστο, τό πιο γελοίο, τό πιο κακό πλάσμα που μπορεί να
συναντήσει κανείς στον κόσμο. Μωύ
έλεγε πάντα λόγια σκληρά και μωύ
έκανε σκηνές. Ήταν αδύνατον να
μείνω πέντε λεπτά κοντά της, χω-
ρίς να μωύ στήση κανγά. Τά λίγα
γυναικά που είχαμε, τά έκανε μου-
μύτα στους κανγάδες αιτούς. "Ε-
χω ακόμα τό σημάδι που μωύ έκα-
νε, πετώντάς μου μιά μισοτίμια
καπνακέφαλα. Ούτε φαί μωύ έτοιμα-
ζε, ούτε τά ρούχα μωύ έπλενε και,
πολλές φορές, γυρίζοντας απ' τό
γραφείο μου, έτρωγα μονάχα ένα
κομμάτι ξερό ψωμί και τυρί.

"Οι' αιτά δέ τά έκανε, γιατί
δεν κέρδιζε πολλά χρήματα. Ή
γυναίκα μου ήθελε πολλά λεπτά κι'
εγώ, δυστυχώς, ήμουν πολύ πτω-
χός. Δεν κέρδιζα τίποτε άλλο εκτός
απ' τό μισθό μου.
— Έχεις χρήματα; μωύ έλεγε
αδιάκωπα. Μωύ χρειαζόνταν χρήμα-
τά...

τα... Πότε, έπι τέλους, θα έλθω χοήματα;

Μ' αυτά τὰ λόγια με καλημέριζε, μ' αυτά τὰ λόγια με καληνύχτιζε. Αυτά τὰ λόγια έθγαναν απ' πούς στεναγμούς της, απ' τη μαγία της, απ' τὰ δνερτά της...

Τὰ ήθελε δὲ τὰ χοήματα γιὰ τὰ λόδια της... Μολονότι ήταν άσχημη, αυτό δὲν την έμποδίζε νά είνε προμετά κοιέττα. Ήσαν ή πὸ άσχημη κα' ή πὸ κοιέττα γυνάικα τοῦ κόσμου...

Περιπτείνε νομίζω νά σὰς πὸ, πὸς έπειτ' απ' δι' αυτά, όλος μου ὁ μισθὸς πήγαινε στὰ δικὰ της έξοδα. 'Αγόραζε φρευσάδια, μωροδιές, πούδρες, καλ. 'Ολόκληρη την ήμέρα της την περνούσε μισροστά στον καθρέφτη...

Μολονότι, γιὰ νά μεταφρ νά ικανοποιῇ τις γελιές ιδιοτροπίες της, ελχε κόψει κάθε έξοδό μου, έν ποίτους, προκειμένου νά πληρώσω τὸ νοῦτα, αναγκάζομουν νά δανείζομαι απ' τοὺς φίλους μου.

Είμαι βέβαιος πὸς θ' άρχισετε νά με κοροϊδεύετε. 'Ενας άλλος δὲ άκούαίτε με μὰ τέτοια γυνάικα, δὲ τὴ σκότινε ίσως... 'Εγὼ όμως δὲ άκούαίτε με μὰ τέτοια γυνάικα, δὲ τὴ σκότινε ίσως...

Καί ελχε ξαναρχίσει νά την άγαπῶ. Καί την άγαπούσα τόσο πὸ πολύ, ὅσο πὸ άσχημη καί πὸ τερατώδης γυνόταν με τὸν καιρό. 'Εννοῦθα πὸς υπέφερε τόσο, έπειδὴ ή φύσις της ελχε στερήσει κάθε τι πὸς μπορεί νά κάνει μὴ γυνάικα εντιχημένη... Οί θυμοί της, ή μανίες της, τὰ μοιράματα πὸς μου έκανε, όλα της τὰ συγχωρούσα καί κατηγορούσα τὸν έαυτό μου, τὸν έαυτό μου μόνο, έπειδὴ δὲν μπορούσα νά της άγοράσω ένα βραχιόλι ή ένα φόρεμα, πὸς τόσο τὸ λαχταρούσα...

Τὴν άγαπούσα, ὦ! ναί, την άγαπούσα μὴ την άσχημία της, γιὰ τὴ φρέση της... Πόσες φορές στὸ γραφεῖο μου δὲν έβλεπα, καθὼς θυμολογῶν τὸ περσάδες πρόσωπό της...

Τότε άκριβὸς προσπαθοῦσα νά της κάνω τὴ ζωὴ ὅσο τὸ δυνατόν πὸς γλυκερά. Προσπαθοῦσα νά βοῶ συμπληρωματικές δουλιές, γιὰ νά κερδίζω περισσότερα πὸς χάριν της. 'Ενας συμβολομογράφος μου έδινε καί τοῦ άντέγραφα τὰ συμβόλαιά μου. Κρατοῦσα επίσης τὰ λογιστικά βιβλία μὲς πλουσιὰς φιλιάνθρωπης κυρίας. 'Επὲ εἰς τὰ δλόκληρα χρόνια περνούσα τις νύχτες μου εργαζόμενος, κοιμώμενος μὲς μὴ ὅρα, μὴν τρώγοντας, σπάζοντας απ' τὴ δουλειά, μὰ εντιχημένος γιὰ τὸ δὲν μπορούσα νά δώσω στὴ γυνάικα μου καμμιά έκοποστὴ φράγκα ἐπὶ πλέον απ' τὰ συνηθισμένα, πὰ όποια εκείνη έδινε σὲ παμμάδες καί σὲ πούδρες.

Μὰ δὲν άλλαζε καθόλου. 'Η άπατήσεις της ήσαν πάντοτε ή ίδιες. 'Η σκηνές, ή φιλονεικίες, οί θυμοί της εξακολουθοῦσαν. Πότε δὲν της πέρασε απ' τὸ μυαλό ή ιδέα νά μ' ενιχαρίστηση, νά μ' άνταμειβή μ' ένα γλυκό βλέμμα, μ' ένα καλό κα' ενθαρρυντικό λόγο. Μὲ καταδίωκε πάντα, φωνάζοντας: «Χρήματα!... Θέλω χρήματα!...»

'Εντομεταξὺ ή ήγεια μου κλονίζοταν κα' έχανα συχνά—συνά τις δυνάμεις μου... Μοῦ ρζήντουσαν συχνά λιποθυμίες, ή μνήμη μου έβδινε. Μὴ μὲρο τέλος γύρισα σπῆτι μου με πυρετό καί φτύνοντας αίμα...

—'Ραῖο κα' αυτό! φώναζε ή γυνάικα μου. Αυτό μὰς έλειπε, νά κρεβδωθῆς. Καί τὰ χοήματα πὸς μου χρειαζόντα, πὸς θὰ τὰ βοῶ; Πὸς θὰ τὰ βοῶ!... Κάνε ὅ, τι θέλεις!...

'Ακούγοντας νά μου μιλάη γιὰ χοήματα, ξανατύθηκα, ἐνὸ ή μουν έτοιμος νά πλαγιάσω, καί βγῆκα έξω.

'Ήσαν νύχτα. 'Η βροχὴ έπεφτε στους δρόμους παγωμένη. 'Εβόδιζε πλάι στους τοίχους, γιὰ νά σπριζομαι κάθε τόσο σ' αὐτοὺς καί νά μὴν πέσω κάτω. Τὸ κεφάλι μου ήταν φιλογομένο. Στάθηκα μὴ στήριξη σ' έναν πάγκο πὸς έστῆσε ἀπὸ νερό, καί τόση ήταν ή κατάπνοί μου, ὅστε οὔτε τὸ κρύο, οὔτε τὴν ήγρασία έννοιῶθα. Δὲν αίσθανόμουν πεία, παρά άόριστα τοὺς ανθρώπους καί τὰ πράγματα.

'Ολα περνούσαν μισροστά μου με σχήματα μετρεβμένα. Καί όμως σ' αὐτά μου άντηχοῦσαν σάν καμινάδες τὰ λόγια της γυνάικας μου: «Θέλω χοήματα! Πολλά χοήματα!...» Μὰ πὸς νά τὰ εἰσάκη;

Θυμήθηκα τότε, ὅτι ένας συνάδεικρός μου τοῦ ύπουργείου ελχε πάρει τὸ ἴδιο πρὸς τριάντα χιλιάδες φράγκα, κληρονομιά κάποιας θέας του, τὰ όποια ελχε

φιλιάσει, καθὼς μὲς εἶπε, μεσα σ' ένα μικρὸ έπιπλο.

'Ήξερα πὸς σπῆτι τοῦ φίλου μου καί μεσ' απ' τὴ βροχὴ έβλεπὸν σὲ φαντασία, τὸ μικρὸ έπιπλο κοντὰ στὸ τζάκι...

Στημένη απ' τὸν πάγκο, ἐνὸ ή θύελλα δυνάμωσε όλο...

Πὸς έφτασα ὅς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου, ἀπὸ ποίους δρόμους, μεσὰ σὲ πόση ὅρα; Δὲν έξω, δὲν θυμάμαι τίποτ!...

'Ο φίλος μου με δέχτηκε μεσα στὸ δωμάτιό του.

—'Επομεζόμενοι νά κοιμηθῶ, μοῦ εἶπε...

'Εκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια μου έπεσαν στὸ μικρὸ έπιπλο. Μὴ φράγες μεγάλο, τόσο μεγάλο, ὅστε γέμισε ὅλο τὸ δωμάτιο, ἤτοι τὸ ταβάνι κα' έφτανε ὅς τὸν οὐρανό... Σκόπευα νά τὴν ὅση χοήματα απ' τὸ φίλο μου, χίλια φράγκα μόνον. Μὰ δὲν τοῦμωσα. 'Εκείνος σκωμμένος πᾶν απ' τὸ τζάκι, δυνάμωσε τὴ φωνή πὸς κάποτε νά σβύσει.

Τότε, ἀπάντητα στὸ τραπέζι της τουαλέτας, εἶδα ένα ξυρπί.

—'Οχι, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ συνέθη τότε κα' αναρωτιέμαι πὸς ἂν δι' αὐτὰ δὲν εἶνε παρὰ ένας φριχτὸς έρώτης.

'Αρπάζοντας τὸ ξυρπί, ὅμοια μ' ένα πῆγμα καί τὰ πὸς συντρόφον μου, τὸν έφριξα κατὰ τὸν έαυτό απ' τὸ λαγυ. Αὐτὸς προσπαθοῦσε ν' άμυνή καί φώναζε παγμένα:

—'Ζωρξ!.. Ζωρξ!.. τρελλάθηκες;

Τότε, με μὴ δυνατὴ ξυρπί πὸς χόρσος τὸ κεφάλι απ' τὸ κορμὶ, τὸ όποιο σπαστάρισε ἐπὶ μερὰ δυνάμει...

'Επειτα έβλεπα τὸ ξύλινο έπιπλο, γιὰ νά πάρω τὰ χοήματα. 'Ο συνάδεικρός μου δὲν μὰς ελχε καί πῆμα.

—'Εκεί μεσα σ' ένα σφῆτιό ήστησαν τριάντα χιλιάδες... Τὰ πῆμα κα' έπειτα έβλεπα κα' άρπάζα τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου πὸς κοιτόταν κάτω, πλημμερῶς στὰ αίμα... Κάθησα κατὸν σὲ μὴ μαρτύριο καί πῆμα σφίξα άνάμεσα στὰ γόνατά μου... Τὸν άνέλα τὴν ή δυσκολία μὴ τριάντα, μεσ' απ' τὴν άσπια έφριξε ἔπι μινυλό του. 'Υστερα έχουσα μεσα στὸ δίδω κρεβάτι τριάντα χιλιάδες...

Τόλξα κατὸν τὸ κεφάλι πὸς ναδῆλον μου σὲ μὴ έφημερία καί έφριξα, αλγομεθνοῦντας εἰς τὴν έφριμα... Θέλω πολλά χοήματα!...

'Η βροχὴ ελχε πᾶνι τώρα καί κένε μαγαζὶ δὲν ήταν πεία άναγνῆ. Ἄκουγόνταν παρὰ ή άσπια τοῦ κορμίου μου Παρσοῦ καί τὰ βήματα τὸν σπῆτι πὸς άσφυλῶσαν...

'Επτασια τέλος κάποτε πὸς αὐτό μου...

Τὸ δωμάτιό μὰς ήταν φωτισμένο ή γυνάικα μου, φροντίζα τὸ καλῶς φρεσμά της, καθόταν ξεκαλωμένη σ' ένα καναπέ μ' ένα τραπέζι πὸς σπῆτι της.

'Επληρώσα...

Μὰ, βλέποντας τὰ ρούχα μου καί τὰ χέρια μου πὸς έστῆσαν ἀπὸ αίμα, ήρλε μὴ κραυγὴ καί, τρέμοντας ἀπὸ φόρο, σωφίστηκα άνιγνῶν τὸν καναπέ.

'Εγὼ έβγαλα τὸ κομμένο κορμὶ απ' τὴν έφημερία καί, άρπάζοντας απ' τὰ μαλλιά, τὸ τινάζα δυνατὰ πᾶν απ' τὴ γυνάικα μου, ἔπα πᾶν τὸ κομμένο κορμὶ με κομμάτια πυχτοῦ αίματος έπεσαν ἐπάνω σὲ τὸ ρούχό της...

Τότε τὴν κίταξα.

'Ήσαν σάν άπολιθωμένη, καθὼς ελχε τὰ μάτια της δακρυάσ νοιγμένα. Καί φώναζε:

—'Α! 'Α! 'Α!... Πόσο σ' άγαπῶ ἔτσι... Καί πόσο εἶσα ή σχημη!...

Καί έστῆσα σ' άκρίτητα γέλια...

OCTAVE MIRBEAU

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

—'Η άνθρώπινη καρδιά εἶνε ένα ὄργανο άτέλές. Γι' αὐτὸ δὲν καλῶμαστε νά βγάλουμε πὸς χοῦς της καρδίας ἀπὸ τὴν χοῦς τὸν άνασπασαμῶν.

Σ α τ ο μ π α ρ ῖ τ ο

'Ο άνθρώπος μπορεί νά τὴν φέρη τις χαρές, τις θλίψεις καί τοὺς πόνους ὅς ένα σπῆτι. Πᾶν απ' αὐτὸ παῖν νά αλφάνη με τὴν πόση ένταση. Γκαί τὸ 'Ο έως άποτελεῖ κα' αὐτὸ μέρος της φρονήσεως.

Σ ο λ ο μ ῖ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ:

Τοῦ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Ρωμάντζο, βγαλμένο ἀπὸ τὴν πλεῖστα πηγὴ τοῦ αἰσθηματος, γραμμένο με τὴ γνωστὴ δεξιότητά τοῦ συγγραφέως. 'Ενα ὥραιο εἰδύλλιο πὸς άρχίζει με σκηνές τρυφερότητας καί ζετυλιγεται σὲ άληθινὸ ὄραμα, με σελίδες καλλέμενες απ' ἔλη τὴ συγχερδία τοῦ ανθρωπίνου πένους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Ζ.

Μία ἐκ τὸν πλέον ήμνηθειῶν 'Ατθιδῶν σπῆς κοσμικῆς στήλης. Πράγματι ή εμφάνισις της διακρίνεται πάντοτε διὰ τὴν τουαλεττικὴν άριότητα της καί φυσιογνωμίαν φωτοβόλον. 'Η πλέον χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια τοῦ εσούξες της όφειλεται σπῆν εντισπενξίῶν πὸς τὴν διαμῖνα. 'Η έκφρασις της κάποις ψυχῆς, όφειλεται κατὰ τὸ μάλλον καί ήπιο σπῆν παρὰ τοῦ λογίου άόμοι—άτυγῶς—σὲ μὴ άρισμένη 'Αθηναῖα κλῖκα καί όφειλεται εἰς τὸ άνάτον καί άναγρὸν H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Λίαν σκελῆς έσπερις τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην παρὰ τὸν Πρεσβυτῆ 'Αγγλίας καί τὴν κ. Ράμνιέ σὲ σπῆν φίλῶ κλῖκα.

—Σεμὰ σπῆτων με θυμῶνα έπιπλο καί κομμοπεχνήματα.

—'Η οκιδέσονται διαμιαστὴ ήμνηχῶσις ἐνὸς περιφημοῦ εται- κλῶς Ρέτλιντς, φέροντα διαμιαστὰ τουαλέττα.

—Θαῖμα κομμοτῆτος ή κ. Μπέντιγκ, σῆγρος τοῦ νέου Γραμ- ματίος της 'Αγγλικῆς Πρεσβείας, με τουαλέττα χαριτωμένη ἀπὸ σπῆν καλῶ—σπῆ.

—Παρενέθησαν Πρεσβυτῆς 'Ολλανδίας κ. Περσοῦ, Πρε- σβυτῆς 'Ιταλίας καί ή κ. Μπασιανῆ με υπέροχη άρζαντέ τουα- λέττα, Πρεσβυτῆς Βελγίου καί ή κ. Νεμρὸ, Γραμματεὺς 'Αγγλι- κῆς Πρεσβείας κ. Γκερὸ, ή κ. 'Ευτερολῆν με ήμνη με μινυσελῖνα, κ. καί κ. Γ. Μελά, ή κ. Ι. Ρωμάνον, ή κ. Μ. Μεταξά κομμοτῆτη με μαῖρα, Γραμματεὺς Τρεσχοδοκικῆς Πρεσβείας καί ή κ. Βισσεκ με τουαλέττα πὸς σπῆν άσπῆ σπῆν καί βέστα άσπῆ με ρεμὰ μαῖρη.

—Θαμιασὴ ή Κόμησσα Ντὶ Κοσσάτο με άσπῆ τουαλέττα καί βέστα παρῆτα χοῦσι, συντοναμένη με τὴν χοῦσι κόμη της.

—'Αρετὰ ζεύγη άμυλλῶμενα σὲ χορευτικὴ δεινότητα, έχόρευαν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς χολλῶ.

—Αἱ δες Τριόμμι χαριτωμένες, ή μὴ με άσπῆ τουαλέττα, ή αἱ με μινυέ, ή δες Ροδανκῆ με τουαλέττα κομμοτῆτη ρῶς, ή δες Κάτια—χορευτικὴ μελαχροινή— με άσπῆ τουαλέττα.

—'Επίσης παρενέθησαν Σπασ, 'Ακόλινθος 'Ιταλικῆς Πρεσβεί- ας καί ή κ. Τριόμμι με κόκκινη τουαλέττα πὸς έναμινῶμετο με τὴν πᾶνταση φυσιογνωμία της, δ κ. καί ή κ. Νταῖγκ φέροντα μὴ τουαλέττα, Ναταῶς 'Ακόλινθος 'Ιταλικῆς Πρεσβείας, ὁ Γραμματεὺς της Ούγγρικῆς Πρεσβείας κ. Καίλ, ὁ κ. Μπενόφο- να, κλπ.

—Χορευτικὴ μαστίχα τὸ πα- ρελθὸν Σάββατον παρὰ τὸν κ. καί τὴν κ. 'Αλ. Δημητρούδην.

—Θαμιαστα κομμοτῆτος αἱ δες Ντέτη καί Λίλιαν Δημητρού- δη με τουαλέττες καλλυτεχνικῆς ἀπὸ βελόδα μινυέ καί ή αἱ με κρεμ σπῆν κόκκινο.

—'Επικολοῦντες χορὸς ζωη- ρότατος σὲ χορευτικὴν έπερασίαν. Διακρίνοντες τις δες Φορεστὴ ή μὴ μινυέ, ή αἱ με άρζαν τουαλέτ- τα, τὴν νεαράν κ. Νεμετλῆ με διαμιασὴ φρεσμά ἀπὸ λανὰς μινυέ σπῆ, συμπληρωμένο με μινυέ σὲ βαθύτερο τὸν χορευτικὸν με άσπῆ μινυέ καί με μινυέ μινυέ.

—Μὴ βινέττα Παριζιάνικη ή δες Μικεττ Ζακρεφοῦλιν με όφειλεται τουαλέττα καί μινυέ καί καστῶν καστῶν, θαμια- σπῆς ήμνησεως.

—Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δεξίως παρὰ τὸν κ. καί τὴν κ. Μπ. Αἰλιανῶν.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΔΕΡΝΗΣΙΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΝ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

'Εσωτερικὸ δι' έν έτος Αρχ. 150 || 'Εσωτερικὸ Δολλάρια 6.
'Εξέμνησ 80 || 'Αμερικῆς 6.
καί δι' ὅλην τὴν 'Αφρικὴν καί Βελγικὸν Κογκὸ έτησίαν συνδρομὴ Σελινία 30.
Αἱ ἐπιστολαί καί τὰ χρηματικὰ έμβάσματα δέον ε' άπευθύνονται πρὸς τὸν 'Ιδιοκτῆτην τοῦ 'Μπουκέτου' κ. ΚΑΝΕΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τὴν έκάστου φύλλου Αρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, έν Αγγλίῳφ - Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καί έν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ε' άπευθύνονται οἱ ένδιαφερόμενοι.

—Παρενέθησαν Πρεσβυτῆς Γαλλίας κ. Κλεμῶν Σμιόν, Πρε- σβυτῆς Τουρκίας κ. 'Ενίς, φέροντα τουαλέττα σπῆν λευκὴ καί μαῖρη, κ. καί κ. Γ. Καφαντῆρη, φέροντα κομμοτῆτον σύνολον εμαρῶν, ὁ κ. καί ή δες Βούρου, ή κ. Ι. Τσιμαδοῦ, ή κ. 'Επ. Χαρολάου, εἰδή- ριστη φυσιογνωμία.

—Πολὺ χαριτωμένη ή οικοδέσποινα με μαῖρη δαντέλλα.

—'Επίσης παρενέθησαν ή δες Σταῖρον, έλεγαντικὴ σύνολετα, με μαῖρη τουαλέττα, δες Φονά, νοστιμωτάτη με μαῖρη επίσης σύν- ολον, ή κ. Μύλωνος με μινυέ καί κόκκινη τουαλέττα, ή κ. Κομποῦλη γοητευτικὴ με μαῖρη καί πρόσση τουαλέττα, ή κ. Κιταῖνη με πρόσ- ση τουαλέττα, ή κ. Γ. Δροσοπούλου με μινυέ μαρὲν εἶνα τουαλέτ- τα, κ. καί κ. Διπλαρῶν φέροντα κομμοτῆτη μαῖρη τουαλέττα με μινυέ άσπῆ, ή κ. Καρέλλα ὄραία με μαῖρη καί άσπῆ τουα- λέττα, αἱ δες Σωὸν έλεγαντικῆς τουαλέττες.

H MONTAIN

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΕΝΝΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

—Τὸ Πανεπιστήμιο τὸν 'Αθηνῶν ίδρύθη τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1837 διὰ βασιλικῆς διατάξεως τοῦ άμνηστου 'Οθωνος, τοῦ όποιοῦ ὀ- ρίστηκε νά φέρη καί τὸ ὄνομα.

—Κατόπιν όμως σπῆ 1862 ή Προσωρινὴ Κυβέρνησις, πὸς έσχη- ματίσθη ὅστερ' απ' τὴν επανάστασι καί τὴν έξουσι τοῦ 'Οθωνος, με- τέφερε τὴν ὀνομασία του σὲ «'Εθνικὸν Πανεπιστήμιον», με τὴ δι- καιολογία πὸς άποσπεί εἰδρυμα κοινὸν ὀνομαζόμενον τοῦ 'Εθνους.

—Τὴν άπόφασιν αὐτὴν τὴν ἐ- πεχώρησε καί ή Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ πρυτανείας πὸς περιφημοῦ ιστορικοῦ Παπα- ρηγοπούλου, ὅποτε παραγγέλλθη- κε καί ή σφραγίδα τοῦ ιδρυμα- τος, με έμβλημα τὴν κοινωδύ- για καί με τὰ σχετικὰ γράμμα- τα γύρω της.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γιὰ τὸ πᾶν τὸ Πανεπιστήμιον ὀνομαζόμενος νομὸς ὄριζε ὅπως, ὅτι ή σφραγίδα έ- πρεπε νά φέρη σπῆ μινυέ τὰ βα- σικά διάσημα, τὰ όποια φυσικά δὲν ήσαν ή κοινωδύγια.

—Τὸ περίεργο όμως εἶνε, ὅτι ή σχετικὴ με τὸ έμβλημα τῆς σφραγίδος άπόφασις έθεωρήθη- κε ἀργότερα παράνομη, γι

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΔΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Ε΄.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ροδρίγο, αφού εξοδιώχθηκε με το πολύτιμο δηλητήριο του 'Ατσιγγάνου και δηλητηρίασε τη χήρα Βονάσα για να κατακτήσει την κόρη της, έφυγε για τη Ρώμη, πηγαίνοντας να συναντήσει το θετό του τόν Πάπα, ο οποίος τον είχε προσκαλέσει εκεί.

Η Ρόζα, η οποία, σύμφωνα με τις υποδείξεις του, είχε εγκατασταθεί εντομεταξύ στη Βενετία, μετά ένα μήνα έλαβε κίβλας τα πρώτα χρήματα που της έστειλε. 'Αργότερα, μετά την εγκατάστασή του στη Ρώμη, πήγαινε κάθε τόσο κι' ο ίδιος ο Ροδρίγο στη Βενετία κι' έμενε κοντά της λίγες μέρες, για να ξεκουράζεται έτσι από τα νέα καθήκοντά του.

"Όταν όμως, ύστερ' από λίγο διάστημα, χάρις στην ύποπτη του φύση του, όνομάστηκε καρδινάλιος, αναγκάστηκε ν' αραιώσει τις επισκέψεις στην αγαπημένη του, την οποία δεν έβλεπε πια παρά κατά μεγάλα διαστήματα. 'Αρκεί να σημειώσουμε σχετικά ότι από το 1458 μέχρι το 1484 μόλις δεκαπέντε φορές είδε η Ρόζα τον Ροδρίγο της.

'Αλλ' αν ο καρδινάλιος δεν μπορούσε πια, όπως κατά το παρελθόν, ν' αγοράζαζε τη γυναίκα του και τα παιδιά του, δεν έπαυε όμως να τους γράφει κάθε βδομάδα και να τους στέλνει χρήματα για τη συντήρησή τους. Τους είχε όρισει μάλιστα έτησιο εισόδημα από 28.000 τάλληρα κι' έτσι δεν μπορούσαν νάχουν κανένα παράπονο μαζί του.

"Όπως είδαμε στην αρχή, ο Ροδρίγο είχε αναθέσει τη φροντίδα για τη μεταφορά της Ρόζας και των παιδιών της στη Βενετία, στον πιστό του φίλο Δόν Μανουέλ Μελιάρ. 'Ο Δόν Μανουέλ λοιπόν είχε παραμείνει κοντά τους ως επιστάτης του μεγάρου τον και προσπαθούσε πάντα να τους περιποιείται και να τους διασκεδάζει με κάθε τρόπο.

Η Ρόζα — πρέπει να τ' διολογήσουμε — κατά τα τέσσερα πρώτα χρόνια έμεινε πιστή στον Ροδρίγο. 'Εν τούτοις, νέα και θερμάμην καθώς ήταν, δεν άργησε να διαρρήξει την αγάπη, τον έρωτα. Μία μέρα λοιπόν άνοιξε σχετικώς κοιμόμενη με τον Ροδρίγο, ο οποίος είχε πάει στη Βενετία να την ιδί, ύστερ' από δύο χρόνια άπουσία, και του εξομολογήθηκε το μυστικό που τη βασάνιζε.

— 'Αγάπη μου, της αποκρίθηκε τότε ο καρδινάλιος με ειλικρίνεια, εγώ μπορεί να θέλω να γίνω Πάπας, αλλά δεν μπορώ να σε υποβάλω και σένα σε στερήσεις. Το μόνο που άπατώ από σένα, είνε να φυλάξεις αποκλειστικώς για μένα την καρδιά σου. Το σώμα σου κάνει το δ.τι θέλεις...

Η Ρόζα τον κύτταξε κι' εκπλήξε. Αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι δεν της άστεινόνταν. 'Ο Ροδρίγο της ήταν πάντα άγαπητός, αλλά τώρα μ' αυτά που της έλεγε την... καθυποχέωνε.

Σύμφωνα με τις οδηγίες του λοιπόν, φυλάξε πραγματικά γι' αυτόν την καρδιά της, χωρίς όμως αυτό να την έμποδίζει να συνδεθεί έρωτικά με πολλούς όμοιους ευνεγείς της Βενετίας. 'Η σχέσεις της όμως αυτές την έκαναν να παραλείψει την άνατροφή των παιδιών της και δεν έφρόντιζε πια παρά μόνο για τις δικές της αισθηματικές άσολιές.

Η διαγωγή της αυτή ήταν βέβαια χείριστο παράδειγμα για τα παιδιά της, τον Κάισαρα και τη Λουκρητία. Τα άνηγα αυτά πλάσματα άρχισαν να κάνουν έτσι, από πολύ μικρά, σκέψεις τομήρες. 'Αφού η μητέρα κι' ο πατέρας δεν υπεύθυνον στους νόμους της θρησκείας και της ηθικής, για ποιό λόγο να τó κάμουν αυτοί οι δύο, που έξ άλλου δεν είχαν διδαχτεί από κανένα περιορισμούς κι' άποχευόσεις;

Η Λουκρητία δεν ήταν ούτε δεκαπέντε χρόνων την εποχή αυτή κι' όμως η άωροφία της έθάρπανε. Είχε μία καλλονή φλογερή και έπιβλητική, γοητευτική και έπικίνδυνη. Είχε τα πάντα: ευνεία, χάρη,

λεπτότητα, εφφύα. Και μόνον ένα της έλειπε: η καρδιά...

'Αλλά η έλλειψη αυτή δεν είνε φανερό και μιά γυναίκα για να παρασύρει, δεν έχει άναγκη από καρδιά. Κι' η Λουκρητία σλάβασε πολλούς και τούς έφερε σάν αλμαλώτους, δεμένους πίσω από το άρμα του θοράμβου της.

'Ηταν ξανθή, ξανθή σάν τίγρις. Κι' όταν ο λόγος βέβαιον πέρασε σ'α 1816 άπ' το Μιλάνο και βρήκε εκεί μερικά έπιστολές της, άπευθυνόμενες προς τον καρδινάλιο του Βέινο, κι' άνάμεσα σ' αυτές μία πλεξίδα άπ' τα μαλλιά της, έγραψε σ' ένα φίλο του στο Λονδίνο:

«Έμεινα άρεσκή ώρα κοιτάζοντας αυτές τις τρέιες, τις ό-
ραιότερες και θελκτικότερες τρέιες που θά μπορούσε ποτέ να ιδή
κανείς. Έγώ όμως ότι ποτέ μου δεν ξανάειδα παρόμοιες. Κι' αν
μπορώ με κανένα... τίμιο μέσον ν' άποκτήσω μερικές, θά τó κά-
μω δίχως δισταγμό».

Η τρέιες αυτές σφόνται ακόμα και φυλάγονται στο Μιλάνο, στην 'Αμβροσιανή Βιβλιοθήκη. Είνε άλγιστα πώς έχουν κερνίσει πια. 'Αλλά έχουν και τριών αλάνων ήλινα.

Η ξανθή και όφρα Λουκρητία, όταν έγινε δεκάξι χρόνων, άφού συμβουλευθηκε έπαινευμένους τον καθόφτη της, άποφάσισε ν' άπο-
λουθήσει το παράδειγμα της μητέρας της, δηλαδή να γνωρίσει κι' α-
πό τον έρωτα.

Έκείνες άκριβώς τις ήμέρες, μεταξύ των άλλων, σήχασε σ'ό μέ-
γαρό τους κι' ένας νεαρός εύπατος, ο Μάρκελλος Κανιάνο, ο ό-
ποιος από καιρό της έρχιζε γλυκιές ματιές. Μά κι' η Λουκρητία
δεν τον έβρισκε καθόλου άσχημο...

'Εννοείται, ότι έπειτ' άπ' αυτά δεν ήταν δύσκολο να συνεννοηθούν. 'Η συνεννόηση έγινε πρώτα με τα βλέμματα. Και τέλος, μία βραδιά που ο Μάρκελλος βρήκε μόνη της τη Λουκρητία, άνοιξε το στόμα του και της ψέφισε την ποθητή φρόσι:

— Σ' αγαπώ!...

Εκείνη του αποκρίθηκε ν' ένα χαμόγελο. Είχε δει πώς αυτό έκαιε κι' η μητέρα της σ' άλόγους πε-
ριστάσεις και την έμνημψ.

Την άλλη μέρα τον πέμισε επί ώρες στον έξωστό του σπιτιού της, άποφασισμένη να τού πη πώς: αυτή τον άγαπά τρελλά. 'Αλλά ο Κανιάνο δεν έφάνηκε σ'ό μέγαρό της Βονάσα.

Η Λουκρητία παραξενεύτηκε για την άπουσία του και ρώτησε τι ε-
χε γίνει.

— Α, δεν τó ξέρετε; της αποκρίθηκαν. Είνε σ'ό κρεβάτι...

— Άρρωστος;

— Όχι!

— 'Αλλά;

— Πληγωμένος. 'Ισως μάλιστα να πεθάνη...

— Πληγωμένος;

— Βέβαια. Τού έπετέθησαν την ώρα που άναγκαζόσε χθές από έδ.

— Πώς τον έχτύπησε;

— Δεν ξέρουμε.

— Τι, δεν τον είδαν;

— Όχι. 'Ο δολοφόνος; φρόσσε προσωπίδα.

Τον δυστυχισμένο τον Κανιάνο! Τί άτυχος που ήταν, άλήθεια! 'Η Λουκρητία έγινε με μιάς πολύ μελαγχολική. 'Ο φίλος της ήταν πληγωμένος και καθόλου έσως να πεθάνη, ενώ έτοιμαζον να τó άπαντήσουν κι' η ίδια πώς τον αγαπά!...

Η Λουκρητία, τα ξανάλεμε, λυπήθηκε για τó θλιβερό περιστατικό, αλλά η λύπη της έπέρασε. Τό ίδιο βράδυ έφυγε να κάθεται σ'ό τραπέζι δίπλα της ένα λιπότης, ο Νικόλαος ντ' Άλδεργέτε από τη Φερόρα, ο όποιος άρχισε να έρωτοτροπεί μαζί της.

Ο λιπότης ήταν νεώτερος από τον Κανιάνο και λιγότερο όφραος, αλλά πλουσιώτατος. Έκτός από τ' άλλα του κοσμήματα, φρόσσε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι που τó ζήλευαν όλοι. Κι' έπειθ' δεν έ-
πληξε κανέναν λόγος εξαιρέσεως, μέσα σ'ό δλους συμπεριλαμβανόντας κι' η Λουκρητία.

— Σας άρέσει αυτό το δαχτυλίδι; της ρώτησε ο λιπότης βράζον-
τας τó κόσμημα από τó δαχτυλίδι του. 'Αν τó θέλετε, είνε από τ'όρα δικό σας...

Και της τó πρόσφερε, προσθέτοντας:

— Τό δαχτυλίδι αυτό μου τ'όδωσε ένας περίφημος άλχημιστής και μάγος και με βεβαίωσε πώς όσο θά τó έχω σ'ό χέρι μου, δεν θά δια-
τρέχω κανέναν κίνδυνο. Λοιπόν, σας τó χαρίζω. Πάρτε το...

— Κι' άνηγάτε τον θάνατο; Αυτό που κάνετε, κύριε, είνε ά-
νοησία!...

— Και τί θ' άξιζε τότε τó δαχτυλίδι αν δεν είχε αυτή την ά-

ΕΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

ΟΛΙΣ η Σουζάννα ξαναγύρισε σ'ό σπίτι της άπ' τó άγγλικό όικτοφρέιο, σ'ό όποιο είχε μείνει κλεισμένη δυό όλόκληρα χρόνια, ξανα-
βρήκε και πάλι την άωροφη καμαρούλα της, μ' ένα αίσθημα χαράς και πίκρας συγχρότως.

Κάτω από τó παράθυρό της άπλώνονταν, ό-
πως πάντα, ο κήπος με τά τριαντάφυλλα, τούς κήνους και τίς γλυκίνας, με τά σπουργίτια και τά περιστερία, που τον έκαναν να νοιάζει σάν ένας μικρός παράδεισος.

Μέσ' σ'ό μυαλό της Σουζάννας, καθώς βρέ-
θηκε έπειτ' από τ'όσον καιρό εκεί μέσα, ζωντά-
νιαν πάλι τά περασμένα.

Ο πατέρας της είχε πεθάνει όταν εκείνη ή-
ταν ακόμα πολύ μικρή... Μά έπειτ' από λί-
γα χρόνια, τον άντικατέστησε ένας άλλος, ένας έξνος... 'Ηταν ό-
μορφος, ψηλός, μελαγχρόνος και η μητέρα της τον λάτρευε. Αυτός
είχε εύθες άμέσους άρχισε να νοιάζει ένα μεγάλο μίσος για τή Σου-
ζάννα... Τη μισούσε, γιατί του φανόνταν πώς έβλεπε σ'ό πρόσωπό
της τον πατέρα της, τον πρώτο σέζυγο της κυρίας Σερόβαν. Τη ζή-
λευσε γιατί ήταν η κληρονόμος όλης αυτής της περιουσίας, που τόσο
η έφθελε να γίνη δική του. Και τέλος, δεν μπορούσε να χωνέψει τó
έκτοστο μελάρν πρόσωπό της, με τά κατωάρ της μαλλιά, που μόντα-
νιαν, καθώς έλεγε, σάν φείδια.

Μεσ' σ'ό μητέρα της Σουζάννας κατώ-
φανε πάντα να κρύβη τά πραγματικά αισθηματικά
αίσθημα για τή νέα κι' έκανε πώς έδιαφέρει-
ται για τó μέλλον της. 'Ηλεε, καθώς έλεγε, να
τη καρφώσει, μά κι' η φύσι την είχε άδικήσει
έτσι.

Κι' η άλήθεια ήταν ότι η Σουζάννα έμοιαζε
έτσι περισσότερο με άγόρι, παρά με κορίτσι, μ'
ένα άγριο φίλο, άδύνατο κι' άτίθασο... 'Η κι-
νή της ήταν άπότομη, τά μάτια της άγρια...
όσοις αυτή ήξερε τó φαρμακερό μίσος του
πατέρα της και τή μεγάλη αντίπαδη που έν-
νοιασε γι' αυτήν. 'Αφ'όσο πολύ, χωρίς όμως
από τή νύχτη τó θάρρος της.

Σ'ό τέλος, ο πατριός της έέλησε ν' άπαλλα-
ξή με κάθε τρόπο άπ' την παρουσία της. 'Επεισε
μάλιστα τή μητέρα της να τήν κλείσει για δυό χρό-
να σ' ένα άγγλικό παρθεναγωγείο, εγώ να δι-
αμνηστώ — άπως έλεγε — ο άπαισιος χαρακτή-
ρας της.

Η Σουζάννα δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Με
έκείνη την αγάπη που έτρεφε προς τή μητέρα της,
έπαισε ότόσο άνακούφιση, φρονώντας άπ' α-
πό τó σπίτι, σ'ό όποιο κυριαρχούσε ο μισητός έ-
ξνος άνθρωπος...

Μέσα σ'ό παρθεναγωγείο πέρασε μέρες θλιβε-
ρές, άπολόνοντας με πόθο τά παλιά έντυχισμέ-
να χρόνια, τον καιρό που ζούσε ο πατέρας της
και τó σπίτι τους έμοιαζε με παράδεισο, σ'ότον ό-
ποιο φυλάξε η αγάπη...

Όστόσο, σ'ό τó διάστημα που έμεινε φυλακισμένη σ'ό σχο-
λείο, έγινε μία παρθένη μεταβολή άπάνω της: 'Η άωροφία της έ-
πέρασε ξαφνικά, σάν μπουμπούκι. Τά μακρά μαλλιά της σχηματίζαν
έτσι ένα έπύροχο μαύρο στεφάνι γύρω σ'ό θελκτικό της κεφάλι, σ'α
έξος...

— Άλλωστε εγώ δεν είμαι προληπτικός. 'Αν τύχει ν' άρρωστήσω
παι, είμαι βέβαιος πώς δεν θά με γλυτώσει τó δαχτυλίδι μου. 'Όσο
να πώς ληστές και τούς έχθρους, έχω τó ξέφος μου...

— Έναι άδύνατο και άνδρείος μαζί! σκέφτηκε η Λουκρητία. 'Ο-
ρεμένιος δεν θ' αγαπούσα περισσότερο τον Κανιάνο από τον 'Αλ-
δεργέτε...

Από εκείνη τήν ήμερα μαθεύτηκε πώς ο λιπότης ήταν φίλος της
Λουκρητίας. Μεσ' σ'ότον άλλους της φρονόταν με τυπικότητα κι'
έντιμιτα. 'Όταν όμως έμειναν οι δύο τους, της έκανε τρυφερές έξο-
μολήσεις.

— Έπει; είνε μ'α μέρα σ'ή Ρόζα ο μαρξίσος Πικάνι, ο ό-
ποιος έμεινε της. 'Ο Νικόλαος 'Αλδεργέτε άγαπά τήν κόρη σου...

— Τό ξέρω! αποκρίθηκε ψυχρά η Βονάσα.

— Μπορεί όμως να συμβή τίποτε... δυσάρεστο!

— Τι είδους δυσάρεστο;

— Ξέρω κι' εγώ! Νά, άφού άγαπά τή Λουκρητία, γιατί δεν της
πεί τó χέρι;

Η Ρόζα έμεινε τούς ώμους της.

— Τι έφώτισε είνε αυτή! έλεπε. Θά παντρευόσουν εσύ τήν κόρη
σου αν υποθέσουμε έστω πώς τήν λάτρευες; 'Όχι βέβαια. Και τó βό-
να, πώς λοιπόν θέλεις να τó κάνει ο λιπότης;...

ΣΤΟ ΠΡΟΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

μάτια της έλαμπε μία φλόγα γοητευτική και τó στόμα της έμοιαζε
μ' ένα όριμο κι' όρεκτικό κατακόκκινο καρπό... 'Ο πατριός της σ'
αυτά τά δυό χρόνια δεν την είχε δει καθόλου... Μά τώρα, μόλις
άντικρύσε αυτό τó έμνημο λουλούδι, ταράχτηκε βαθεία!... Έννοιωσε
θανάσιμό, που δεν μπόρεσε να τόν κρύψει...

Μ' έκληξε σ'ήν αρχή, κι' ύστερα με χαίρεκακία, η Σουζάννα είδε
τ'ήν έντύπωσι που είχε προξενήσει σ' αυτόν τον άνθρωπο. Ποτέ δεν
έά μπορούσε να ξεχάσει όσα είχε υποφέρει εξ αιτίας του, τó τρομερό
μίσος του και τή μεγάλη του κοχνηρία... Σ'ήν αρχή, σκέφτηκε να
τού δώσει να καταλάβη τήν άποστροφή που της προξενούσε. Αυτό ό-
μως θά μπορούσε να τόν κάνει να συνέλθη και να τή στείλη πάλι σ'ό
σχολείο. Κι' η Σουζάννα ήθελε με κάθε τρόπο να ξανακερδίσει τήν
καρδιά της μητέρας της, να ξανάβρη τήν αγάπη που είχε χάσει...

Η γυναίκες δεν έχουν άναγκη από μαθήματα για να μάθουν να
αλμαλωτίζουν τούς άντρες. Έχουνε μέσα τους τó ένστικτο που τίς
όδηγει. 'Ετσι, με μερικά χαμόγελα, με μερικές λέξεις διαφροσύνης,
η Σουζάννα πέτυχε εκείνο που ήθελε...

Ένα βράδυ, τήν ώρα που τ' άφρόνια άρχιζαν τó κελάδημά τους
μέσα σ' άνθημένα κλαδιά, η Σουζάννα βρισκότανε μόνη της σ'ό
κήπο. Τ' άστέρια λάμπανε σ'όν ούρανό, τó φεγγάρι έρχιζε τó άση-
μένο του φώς πάνω σ'α πέταλα των λουλουδιών. 'Η νέα κόρη είχε
βυθισθεί σ' έκσταση, μπροστά σ' όλη τήν άωροφία της φύσεως.

Ξαφνικά φάνηκε πίσω της μία σκιά... Κι' έπειτα κάποιος άρχισε,
με διασταχτή φωνή, να της μιλή για τήν άωροφη εκείνη νύχτα. 'Η-
ταν 'Εκείνος... 'Η Σουζάννα γύρισε και τόν
κύτταξε. Είχε άδυνατίσει, τά μάτια του είχαν
βυθιστεί σ'ίς κόγχες τους κι' ήταν διαρκώς φλο-
γισμένα άπ' τόν πυρετό τού πάθους. 'Η νέα γέ-
λασε νευρικά... Ένα γέλιο που είχε διαφροσύνη
σπασία. 'Εκείνος χλώμιασε και μουμούρισε:

— Τό μαντεύσατε;... Δεν είν' έτσι;...

Η Σουζάννα έκανε με τó κεφάλι της ένα άό-
ριστο κίνημα. Ένα λεπτό όρισμα σκορπίζον
γύρω τους. Τό θελκτικό πρόσωπό της είχε μία
γλυκύ άνεπιότητα...

— Σας αγαπώ!... Σας αγαπώ!... φώναξε
τότε ο πατριός της με βρονχή φωνή.

— Δεν σας πιστεύω, τού άπάντησε η Σουζάν-
να. Θέλω μία άπόδειξη! Γράψατέ μου ένα γράμ-
μα, αν τολμάτε!...

'Ασφαλώς ο πατριός της δίστασε πολύ, π'ήν
κάνει αυτό που τού ζητούσε η Σουζάννα. Δεν ή-
ταν όμως πια κύριος τού έαυτού του!... Κι' έ-
τσι, τήν άλλη μέρα, η νέα είχε σ'α χέρια της τó
γράμμα που ήθελε, ένα γράμμα γεμάτο πάθος,
φλογερό...

— Και τώρα κάνω πια δ.τι θέλω έδώ μέσα!
σκέφτηκε με ικανοποίηση η νέα.

Όταν σ'ό λίγο κατέβηκε για να πάρη τó τοάι
της, τόν είδε... 'Ηταν χλωμός, έτρεμε άπ' τόν
πόθο, άπ' τήν άνυπομονή κι' άπ' τόν φόβο.

'Αργότερα συναντήθηκαν και πάλι στον κήπο,
μέσα σ'α μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών.
Κι' αυτή τού έλεπε:

— Τά ξεχάσατε λοιπόν όλα; Δεν σκέπτεσθε τά μαρτύρια που ύ-
πέφερα εξ αιτίας σας, τίς θλιβερές μέρες που πέρασα φυλακισμένη;...
Τώρα σας κρατώ!... Είσαστε σ'ή διάθεσί μου!...

Σ'ό πρόσωπό του ζωγραφίστηκε η άγωνία. 'Αρχισε να τρέμει ό-
λόκληρος, αλλά τά μάτια του δεν χάσανε τή λάμψη τους.

— Έστω! έλεπε σ'ό τέλος. Κάνετε με δ.τι θέλετε... Μά σας ά-
γαπώ!...

Εκείνη έμεινε συλλογισμένη. Ένα περιστερί ήθε και κάθισε δί-
πλα της... 'Η νέα έννοιωσε ένα αίσθημα όικτου να γεμίσει τήν καρ-
διά της. Κατάλαβε ότι μπορούσε ν' άποκρούσει τήν αγάπη αυτού τού
άνθρώπου, δεν είχε τή δύναμη όμως και να τόν εκδικηθή...

Και, χωρίς να πη λέξι, τούδωσε πίσω τó γράμμα!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΟΡΗ

— Κόρη, που π'ας άνήφορο με τή βαρελοπούλα,
κοντοκαρτέρει να σου πω, κάτι θά σ'ε ρωτήσω.
Μην είδες τήν αγάπη μου, τήν αγαπητική μου;
— Σ'ή βρύση, πήγε για νερό, να πη και να γεμίσει.
— Χαίρετά μου τόν πλάτανο, χαίρετά μου τή βρύση,
χαίρετά τήν αγάπη μου π'όρηται να γεμίσει,
να τής δολώσης τó νερό, να τή χασμερήσης,
να πάη κι' ό νερός ότ' αγαπάει, να παίξει, να γελήσει,
να τή χορτάσει φίλημα, να τή χορτάσει άγκάλη...

(Αρχή το βράδυ. Η Μπέρτα κάθεται μόνη της στο σαλόνι της. Έξαφνα μπαίνει η Μαργαρίτα).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μπέρτα! ΜΠΕΡΤΑ. — Α! Έσύ είσαι, Μαργαρίτα; Τι καλά που ήρθες... Είμαι μόνη και ήθελα λίγο συντροφιά.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πάλι μόνη; (Κάθεται).

ΜΠΕΡΤΑ. — Ναι. 'Ο Πέτρος δεν ήθελε ακόμα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πάντα αγριεύει να γυρίσει στο σπίτι του, πάντα... Είπε τόσες βραδιές που έχω και ακριβώς τέτοια ώρα και δεν τον βρίσκω εδώ...

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε απασχολημένος με τις υποθέσεις του φαίνεται. Έτσι μου λέει...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Και τον πιστεύεις;

ΜΠΕΡΤΑ. — Γιατί να μην τον πιστεύω;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είσαι πολύ άβουλα, αγαπητή μου. Μά δεν σκέπτεσαι ότι ο Πέτρος είχε νέος κι' όμορφος και πρέπει να μην του δίνεις απόλυτη έλευθερία;

ΜΠΕΡΤΑ. — Τού έχω εμπιστοσύνη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δεν είσαι καθόλου προνοητική, Μπέρτα.

ΜΠΕΡΤΑ. — Έπαι τέλους, δεν είμαι ζηλιάρα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μά δεν τον αγαπάς λοιπόν, δεν τον αγαπάς;

ΜΠΕΡΤΑ. — Όποιος αγαπά, ζηλεύει.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μά τι θές, να του κάνω ανακρίσεις, να τον ρωτώ κάθε τόσο από που έρχεται και που πηγαίνει; Δεν το βρίσκω καθόλου αξιοπρεπές κι' έχω αποφασίσει να μην το κάνω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Όποτε εγώ τον ρωτώ, εγώ που θέλω να ξέρω που βρίσκεται αυτή τη στιγμή, είμαι αναξιοπρεπής και κοιμή;

ΜΠΕΡΤΑ. — Μαργαρίτα!... Τι λές; Σ' ενδιαφέρει τόσο ο Πέτρος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Όχι... Απλά... να... Θέλω να πω ότι ενδιαφέρονται για λογαριασμό σου. Τρέχω μήπως σ' αγαπά. Θέλω να σου είνε πιστός.

ΜΠΕΡΤΑ. (σκεπτική). — Σ' ευχαριστώ πολύ για τη μεγάλη σου αγάπη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μά βέβαια... Έτσι πρέπει... Αφού είμαι φίλη σου... 'Αλλά, εσύ δεν καταλαβαίνεις. Είσαι πολύ απλή, δεν υποπτεύεσαι τίποτα. Προσάνα τον τελευταίο...

ΜΠΕΡΤΑ. — Τι θές να πής;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Νά, δεν είνε μόνο που επιμένεις στον Πέτρο να γυρίσει σπίτι τόσο άσχημα, τον αφήνεις ακόμα και να φλερτάει με τις όμορφες κυρίες.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μά δεν μπορώ να τον εμποδίσω να μιλάει με κάθε όμορφη γυναίκα. Τότε να έβρεπε να του απαγορεύω να μιλάει και μ' εμένα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Α, όχι δά... Σ' έμένα μπορείς να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Δεν πρέπει παραδείγματος χάριν, να τον αφήνεις να χορεύει τόσο ώρα με την όμορφη κυρία Φλοριάν, όπως στον προχθυσινό χορό.

ΜΠΕΡΤΑ. — Δεν χορεύω μόνο με την κ. Φλοριάν. Χόρευα και μ' άλλες κυρίες, και από πάντων μ' έσένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σου είπα: Μή σ' νοιάζει για μένα. Σ' έμένα πρέπει να της απόλυτη εμπιστοσύνη. 'Αλλά σ' έμένα μόνο. Σ' καμιά άλλη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Και από πάντων μ' εμένα. Και από πάντων μ' εμένα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JACQUES LEPIU

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 30 ετών, ρούσα. ΜΠΕΡΤΑ, 35 ετών, ξανθή. ΠΕΤΡΟΣ, 37 ετών, σκούρος της Μπέρτας, μελαγχρόνος.

Είπε τρομερό... τρομερό!... Και πώς το έλεγε αυτό; Μιλούσε παθητικά; Έτσι, σαν να απεικονίζονταν σε μια γυναίκα, την οποία λαχταρεί απλώς, ή σαν να έπαιζαν σε μια γυναίκα που την κρατάει στην αγκαλιά του!

ΜΠΕΡΤΑ. — Δεν σκέφτηκα να κάνω τέτοιες ψυχολογικές μελέτες εκείνη τη στιγμή. Γύρισα από το άλλο πλευρό κι' αποκοιμήθηκα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μά είσαι λοιπόν αναίσθητη, Μπέρτα! Άκουσε όμως το πρότερό να κάνεις. Έσύ είσαι πολύ απλή και ανόητη, δεν καταλαβαίνεις. Γι' αυτό, κάθε λέξη, κάθε κίνηση του Πέτρου, την ώρα που κοιμάται, θα μου τ' ας έμένα. Καθώς και ποιές ώρες γυρίζει στο σπίτι του.

ΜΠΕΡΤΑ. — Γιατί;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ρωτάς γιατί; Μά πρέπει να ξέρουμε αν μας αγαπά.

ΜΠΕΡΤΑ. — Αν μας αγαπά;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ναι, δηλαδή έσένα ως γυναίκα του κι' εμένα ως φίλη σου.

ΜΠΕΡΤΑ. — Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έτσι είνε. Απατόγας έσένα, απάτα κι' εμένα. Μά είσαι άφελος εσύ και δεν νοιώθεις από τέτοια πράγματα.

ΜΠΕΡΤΑ. (κιντώντας επιμονά μέσα στη μάτια τη Μαργαρίτα). — Έχεις δικιο... Είμαι πολύ κοιμή και άπειρη εγώ. Δεν υποπτεύω κα ποτέ τον Πέτρο, κι' όταν άκουω...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Κι' όταν άκουω;

ΜΠΕΡΤΑ. — Κι' όταν άκουω τον άκουσα να λέει μέσα στον ύπνο του τ' όνομά σου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (ταραγμένη). — Και τί σημασία έχει αυτό; Μπορεί μ' α χαρά να όνειρεται ένας άντρας τη φίλη της γυναίκας του.

ΜΠΕΡΤΑ. — Τότε δεν έχει σημασία, αν λέει και τ' όνομα μιας άλλης γυναίκας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Α, όχι... όχι. Η κυρία Φλοριάν δεν είνε τόσο οικεία σ' εμένα.

ΜΠΕΡΤΑ. — Ναι, αλλά έρεεις; Δεν είνε μόνο τ' όνομά σου στον ύπνο του ο Πέτρος.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (χλωμαίνοντας). — Και τί άλλο είνε;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε: «Μαργαρίτα μου, σου όρκίζομαι ότι σε λατρεύω! Έρεεις άλλωστε, ότι τη Μπέρτα δεν την έχω πάρει παρά για τ' αχρημάτα της. Δεν αγαπά παρά έσένα».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τά είνε αυτά τά λόγια ο Πέτρος;

ΜΠΕΡΤΑ. — Τά είνε βέβαια... Τάκουσα με τ' όνομά μου τ' αυτά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Παράδοξη σύμπτωση!... Μήπως πρόκειται για καμιά άλλη Μαργαρίτα; Τον άκουσα καθαρά να λέει κι' αυτά τά λόγια: «Μαργαρίτα, λατρεύω τ' α κοκαίνισαντά σου μαλλιά». Καθώς βλέπεις λοιπόν, πρόκειται για έσένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (τρέμοντας όλη). — Παραοιμήματα... Παραοιμήματα... που δεν έχουν καμιά σημασία!...

ΜΠΕΡΤΑ. — Μαργαρίτα, δεν γεμίζω παιδά, όσο κι' αν είμαι άπλη. Είσαι ή φίλη του Πέτρου! Τό έξω από καμιά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (σαστισμένη). — Συχώρεσέ με!... Συχώρεσέ με, Μπέρτα!... Τι γίαιό εγώ αν μ' αγαπά;

ΜΠΕΡΤΑ. — Έπαι τέλους!... Τό όμολόγησες! Σ' αγαπά. Έ, λοιπόν, τώρα κι' εγώ σου λέω ότι δεν ήξερα τίποτα ως άπαι. Άλλά προσόδθηκα μόνη σου, απ' τη ζήλεια σου... Σου είπα ψέματα ότι λέει το όνομα της κυρίας Φλοριάν στον ύπνο του... Σου τό είπα αυτό για να σε κάνω να ζηλένης περισσότερο και να πεισθώ καλύτερα... Ούτε και το δικό σου όνομα έχει πει ποτέ παραμυθώντας... Μά ήθελα να βεβαιωθεί, να βεβαιωθεί!... Βλέπεις λοιπόν ότι δεν είμαι τόσο κοιμή!...

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Είπε τόσο επικίνδυνη λοιπόν αυτή ή κυρία Φλοριάν;

ομιών:

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Όσο δεν φαίνεται... Και να σου πω την αλήθεια; Μου φαίνεται ότι ο Πέτρος δεν μένει άσχημότερος μπροστά στην άμορφη της.

ΜΠΕΡΤΑ. — Άλήθεια. Δεν έχεις άδικο. Τό μικρό όνομα της κυρίας Φλοριάν δεν είνε Ροζαλία;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ναι... Λοιπόν;

ΜΠΕΡΤΑ. — 'Ο Πέτρος προχτές τη νύχτα παραμυθώσε μέσα στον ύπνο του κι' επιθυμεί: «Ροζαλία... Ροζαλία!...».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τι λές; Α, είνε φορτικό!... Τό άκουσε καλά;

ΜΠΕΡΤΑ. — Μά βέβαια, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Θεέ μου!...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΝΑΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Β'.

ΔΟΥ σήμερα μερικά άκομμά από τ' α περιήγηση-μα φουτουριστικά ποιήματα του κ. Αθανασίου Σταθοπούλου, καθηγητού στο Μύτικα. Τά σταχυολογούμε από τό τελευταίους έκδοθέν βιβλίο του, τό όποιο έγινε άνάπα-πτο στην βιβλιογραφία. Διαβάστε τα, θαυμάστε τα, απολαύστε τα και πείτε μας κι' εύχαριστώ!... Και πρώτα-πρώτα ένα ποίημα στο... συμβόλαιο. Τι έστ' συμβόλαιο; Άκούσατε:

«Συμβόλαιο έστιν συμβόλιον συμβολομένων, συμβολικά συμβολογράφον, μαρτύρων μαρτυρούντων, έφ' ού προϋποθέτει ότι τίθεται και ή σφραγίς της γής»!...

Και τώρα με δύο γραμμές ένα ποίημα στην κατελλού. Ρουφήχτε το: «Καπέλλο Λουλού καλό καπέλλο θέλω, άλλος μεγάλος σαν τόν Όλλο άλλολοκαπελλογονθοκοιτησώμεθα»!...

Επειτα έδιαφέροντα είνε και τ' α ποιήματα του κ. καθηγητού με τίτλο «Αθήνας. Τό πρώτο φέρει τίτλο «Αθήνας». Άκούστε:

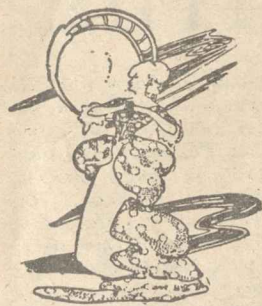
«ΠΡΟΔΟΓΟΣ. Περή λίαν περιήλιον και άρηλιον πετώ, περι-πατώ, Έρωτά συναντώ, χαίρωτά και περι Αθηνών έρωτώ. Αφνω μ' έπαιτά και πετά, μετά με συναντά και δίνει ύποσχέσεις έπιστομους ή έκδοσεις διασώμους».

ΔΟΓΟΣ. Ναι Αθήνα είνε, ιδείν, δοῖναι, λαβείν, φαγείν, φυ-γείν. Ίσον Πανέκτιστον, Πανεύδαμον, Πανεύφημον, Πανεύθυμον. Έκθμιν Πανεπιστημιόν, Μούσαι, νύμφαι, νύφουσαι, νήθουσαι, αί-νουςα βρύουσαι, Μητρόπολις, Ακρόπολις, βουλευμένη Βουλή, ά-ρετης Άρεως Παράσαςον πατριωδός άδικους κατοίκους, Βι-βλιοθήκη εν ή προσθήκη ού προσή-κει, οίς άρίστης άρετης Ριζάριος, Εργασίμος, Ίδαιλίσμος, ξενών άπορροστών και ξενών άθμιν ά-σινών, αιδών, Ωδείον, Στάδιον και άδός Στάδιον, Ορσιέιν, Μου-σείον, Κυβέλο-Κοιτοπούλειον, όδών Έρωτά ούδέποτε είδον ήρεμον και ήρεμον εκ δεσποινών και δεσποινί-νων, αλή Κυριακών, περιπατών δε περιπατίν Μαίον εν όδω Πατησίων άλιν πατείς με πατώ σε μά τόν Παντοχ, Άρεταίον, Ζαπαταίον και καλόν άλλων μεγάλων φίλων Α-θηνών, όρατή άρετή, άγάπη ύψη-μένη, πολυανδρία, πολυδύδρα, λει-ψυδρία, άδρεντι Αδριανέιν, Αυσ-τηνική, Υμηττός, παντελώς λευ-κός, Πεντελίκος, κυρκή Φαληρική παρλιώ, έραστίνος έραστίνος έναστρός έραστίνος».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Περαιών άλιν, παριανώ, παρείναι, σεί Α-θήνας έλθιν και ούκ έξισιν έξελθιν, νή Αθηνών, ή γάρ πό-ρρη απάντων φνός κοιμολογός, ιδιοτροπικός, έρωτο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Η
Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΙΜΒΡΟΥ

Βαλκανικός πόλεμος με βρήκε στο Παρίσι. Έλαβα εκεί ένα τηλεγράφημα από το Υπουργείο να γυρίσω πίσω και σε λίγες μέρες βοσκώμιον πάνω στον «Αβέρωφ» με το «Λύμα Κατοχής» των Νήσων του Αιγαίου. Η Αθήνα είχε ήδη καταληφθεί και εκεί ναυλοχούσε ο Στόλος. Μία μέρα που σεργιανούσα στο Κάστρο της Αθήνας, χωρίς να ξέρω σε ποιά νησί και τι πολιτική αποστολή θα με στείλει ο Ναύαρχος, και προσπαθούσα να μαντέψω τι είδους περιπέτειες άραγε με περίμεναν, ξαφνικά βλέπω χάμω στα πόδια μου ένα χαρτάκι. Όλος διόλου ανόητος, σκύβω και το παίρνω. Ήταν ένα κομμάτι από γραμμένο τετράδιο παιδιού του σχολείου. Ρωτάω τον έαυτό μου: Μήπως και με το χαρτάκι αυτό η Μοίρα μου μου στέλνει μήνυμα; Γιατί όχι; Το άνοιγαν λοιπόν γρήγορα-γρήγορα και με τρεμμένη καρδιά, για να δω τι θα μου συμβεί. Και τι νομίζετε πως έγραφε; «Πολλά θα πάθης μέχρι οὐδ' ἐπ' ἀνέλεστος εἰς τὴν Πατρίδα σου, ταλαίπωρε Ὀδυσσεύ!» Να ετοιμάζεσαι για πολέμους και επιχειρήσεις και η Μοίρα σου να σου στέλνει ένα τέτοιο παντάτο, δεν εινε και πολύ ευχάριστο! Τέλος πάντων, ύστερα από δυο μέρες, ο λόγος μου αποσπάστηκε, έγινε ανεξάρτητος και ο «Αβέρωφ» με απέδιδε επί κεφαλής εκατόν τριάντα ναυτών στην Ίμβρο για να την καταλάβω. Είχα μαζί μου ένα μόνο αξιωματικό και μερικούς υπαξιωματικούς. Μέσα στους τελευταίους βοσκώμιον και κάποιους ξερδούς, νέος αριστοκρατικής καταγωγής και τακτικός πάντα πελάτης του Κεσάτη, μέλος μιας γνωστής παρέας Αθηναίων γλεντιέδων, που καθέναν των έκανε κάθε μεσημέρι για δροχτικό εἶκοσι οἶζο.

Οι Ίμβριότες είχαν στείλει, ύστερα από την κατάληψη της Αθήνας, έναν αποσταλμένο στο Ναύαρχο Κοινοτουριότητα και τον παρακαλούσαν να καταλάβει και την Ίμβρο. Αυτός ο αποσταλμένος μάλιστα είχε πει πως μόλις φανεί ο «Αβέρωφ», θα κατέβη διος ο κόσμος στην παραλία για να μάρ το ποδοχθῇ, γιατί δεν πρόκειται να χυθούν αίματα. Οι Τούρκοι υπάλληλοι, μετά την κατάληψη της Αθήνας, το έσκασαν και μένει μόνο μια μικρή φρουρά με έναν αξιωματικό, που εινε έτοιμη να παραδοθῇ άμέσως. Ο «Αβέρωφ» όμως πλησίαζε στην Ίμβρο και δε φαινόταν κανένας. Του κόκκιν ο Ναύαρχος κίτταξε και ξανακίτταξε με τό μάλια. Δεν έβλεπε ούτε κια άνθρωπο. Αυτό τον έκανε επιφυλακτικό. Ίσως να υποψιάστηκε πως εινε μερικοί Τούρκοι κρυμμένοι και μόλις αποβιβάστούν με μάρ οἶζον μια μπαταρία, όπως συνέβη στον Ίδιον στο 97, όταν, ως κυβερνήτης του «Αλφειού», αποβίβασε εκεί τον αξιωματικό Αντωνιάδη, που με ένα τέτοιο κόλπο των Τούρκων σκοτώθηκε τότε. Μου έδωσε λοιπόν διαταγή ο Ναύαρχος να μη ξυγώσω στην αποβάδα, να πάω πίσω με τις βάρκες που ρυμουλκούσε η αμύγατος πέρα στην άμμουδιά, να κάνω δηλαδή τακτική πολεμική αποδραση. Μου έδινε αυτές τις διαταγές και με κίτταξε με ένα αγαπό βλέμμα, που σε μένα έλεγε πολλά. Δηλαδή με άλλους λόγους: Πρόσεξε μην πάθεις και συ τό ίδια του Αντωνιάδη!

Μόλις όμως ξεκίνησα με την αμύγατος και πίσω ειναι δεμένες τις βάρκες, βλέπω μακριά, πολύ μακριά, λευκοί κόσμο να κατεβαίνει κατά την παραλία. Εύτυχως, έχω πολύ καλό μάτι. Όχι μόνο είδα τον κόσμο, μα μύρωσαν κάποιες να ξεχωρίσω μέσα σ' αυτόν και γυναίκες. Κι έκανα άμέ-

σως τη σκέψη: «Αφού ροβολάνε κατά δώδες και γυναίκες, άσφαλῶς θα εινε οι κάτοικοι βέβαιοι πως οι Τούρκοι πρόκειται να παραδοθῇ χωρίς να πέσει ούτε ένα τουφέκι». Απεφάσισα λοιπόν, παρά τη διαταγή του Ναυάρχου, να αναλάβω πρωτοβουλία και να πάω έτσι και λίγο τον καλλυμάρω. Ν' αποβιβάσω δηλαδή με τους άνδρες μου στην αποβάδα, οά να έφράζετο να βγω για περίπατο.

Μόλις αποβιβάστηκα, έστειλα ένα υπαξιωματικό μερκότα με μερικούς άνδρες για να εξιχνιάσουν το έδαφος κι' εγώ, αφού κατέβη τα δημόσια καταστήματα της παραλίας, λιμεναρχείο και τελωνείο, που βρεθήκαν έντελώς έρημα, προχώρησα προς την πρωτεύουσα της Ίμβρου Παναγιά με τους υπολοίπους πεζοναύτες.

Ύστερα από μισή ώρα δρόμο, βλέπω να κατεβαίνει προς συνάντησή μου ο υπαξιωματικός με μερικούς από τους ναύτες του. Είχαν στη μέση δυο Τούρκους αξιωματικούς, το φρούραρχο και τον άστυντο. Χαιρετήθηκαν με τους Τούρκους αξιωματικούς φιλικότητα, και με χειροκρίματα μάλιστα, σαν να προσφαινόμας τη σημερινή Έλληνοτουρκική φιλία. Ήσαν και οι δυο Τούρκοι χαριτωμένοι, γι' αυτό μιλούσαν ξεχα Ίλληνα.

Ήταν ένα ξεχωρο δειλινό και ο ήλιος έγρανε στην όψη του, χυρόντας όλα τα γύρω χωράφια και ανάδοντας πυρκαγιές στα καπνοστά τζάμια των παραθύρων. Ήτανε φθινόπωρο. Ένα φθινόπωρο που είχε όλες τις ανοξιάτικες χαρές, σαν μια όμορη γυναίκα στο νεύμα και δροσιά! Στην άμυσσφαира ύπαιχρη κάτω τό ήρεμο και τό γλυκό. Γύρω μας δε άμωφες χωριολοπούλες με μυγδαλωτά μαύρα μάτια μάρ κιντούσαν με λαχτάρα και μέσα στο μελάνι φως του δειλινού δεν μπορούσαν να ξεχωρίσης άν από την πατριωτικό έσπασμα ή ερωτικό αήθος! Μπορεί όμως να ήταν και τα δυο. Όπως γάται, το περιβάλλον αυτό δε διέθετε έχρηικά, ούτε σου άναθε όρεξη για μάχες και πολέμους.

Λέω στους Τούρκους αξιωματικούς που ήσαν ώπλισμένοι σαν έσκακι, με σπαθιά, πιστόλια και φυσκελλία:

—Θα μάρ παραδώσετε λοιπόν τό νησί κι' ο, τι άνηρει στο Κράτος σας; Έτσι δεν εινε;

Απόρησα όμως όταν ο φρούραρχος μου άπάντησε ξερά και κατηγορηματικά:

—Έχω διαταγή να μη παραδώσω τίποτα.

Τι του πληρώνεις τώρα; Τι να του πω; Σας ειναι πως δεν εινε καμιά όρεξη για πολέμους. Και η περίστασις ήταν τέτοια που νηριπικα και να έσκατομώσ τη λέξη πόλεμος. Βέβαια δεν έφράζετο να κάνουμε μάχη έτσι άνω-κάτω ή χα στα χέρια μου. Λοιπόν τότε λέω έτσι όλος διόλου ανόητος:

—Δε μου λές, έχεις τώρα όρεξη για καινιάδες;

Ούτε κι' εγώ κατάλαβα τι ειναι. Έπειτα μου τό ειναν οι άλλοι αξιωματικοί που είχαν σκάσει με μένα στα γέλια.

Ύστερα πρόσθεσα:

—Καθίμενε, τό παραμυθικό άν θελήσεις να κάνης, με τό πληρώσης με τη ζωή σου. Έγώ να σου πω δεν έχω όρεξη σήμερα γ' ατίτοιες φασαρίες, μα τι να κάνω; Θα με αναγκάσης να...

Τότε ο Τούρκος αξιωματικός φροήθηρε φαιίνεται και άρχισε να κλαίει, λέγοντάς μου:

—Με παρεξηγήσατε. Σας ειναι πως εγώ δε σας παραδίδω τίποτα, μα αυτό δε θα πῇ πως έσείς δεν μπορείτε να παραλάβετε ο, τι θέλετε...

—Α, τότε σύμφωνοι. Ποῦ εινε οι στρατιώται σου;

—Έδω παραπάνω εινε.

—Πάμε μαζί. Και τό νοῦ σου.

Φόναξε τους από μακριά, μην χυει και πυροβολήσει κανείς, γιατί και στρακά εάν άκουστέ, πάει, έσένα θα σκοτώσουμε που ο' έχουμε στα χέρια μας.

Πραγματικώς, προχώρησε ο Τούρκος αξιωματικός υπό την άπειλή των όπλων μας και κῆπ εινε Τούρκα στους στρατιώται του που ήσαν παραταγμένοι μαρκότα στο Διοικητήριο με τα όπλα τους στό χέρι.

Τὴν ώρα αὐτή ο Τούρκος άστο-

ΒΑΡΥΧΕΙΜΝΙΑ

(Τοῦ Α. Μάφης)

νους μου έλεγε γεμάτος αγανάκτηση:

—Δεν περιόζει. Άσκη και παραση!

Ο Φρούραρχος μάρ φρόναζε πως μπορούμε να προχωρήσουμε προς τό Διοικητήριο.

Άρχισα να προχωρούμε, μα καλῶ-καλῶ φρόναξα στον Τούρκο Φρούραρχο.

—Πῶς τους καλύτερα ν' αφήσουν τα όπλα κατά γῆς.

Ο Τούρκος αξιωματικός τους διέταξε, αυτοί συνεμορφώθηκαν και έτσι ειναι στα παιδιά του σχολείου που μάρ ακολουθούσαν μαρκότα πίσω μας, να πάρουν τα Τούρκα όπλα και υπό την οδηγία του διακόλου να τα φράζουν στο σχολείο σε άσφαλές μερος.

Τότε βρισχάμασε πῆς στο σίγουρα και πλησίασαμε τους Τούρκους και άρχισα με τους κάνουμε ξέρουν. Δεν είχαν τίποτα. Ένας κομμάτι εινε ένα σιγιά καλοκατῶρη. Μάρ παρακάλεσε να του τον αφήσουν για να κόβη το ψωμί του. Γιατί να μη του τον αφήσουμε;

Τότε, αφού τελείωσαμε με τους έχθρους μας, θέλαμε να ύψώσουμε στο Διοικητήριο την Έλληνική σημαία. Αυτή η τελετή ήταν περικό να γῆνι μαρκότα στους Τούρκους. Γιατί εῖπ τέλους να τους προσβάλλουμε τους άνθρώπους, αφού φάνηκαν τόσο ευγενικοί μάρ μας και αφού ύστερα από χρόνια έφράζετο να γίνουμε φίλοι; Τους εῖπα λοιπόν να φύγουν, γιατί δεν τους χρειαζόμας πῆς.

—Πῶς να πάμε; με ρώτησαν τρομαγμένοι.

—Πηγαίνετε και καθίστε στο καφενείο. Έγώ κερνάω. Πῶς ειναι θέλετε.

Βέβαια όμως δεν έννοούσαν να προχωρήσουν. Φοβόντουσαν μη έλουμε μπαμπά και τους πυροβολήσουμε. Τους διαβεβαίωσα, τους έλεσα τό λόγο μου και έτσι πήγαμε ως τό καφενείο. Δε φοβόμας να μη φύγουν. Νησι ήσαν. Ποῦ θα ήσανταν;

Τρώαμα λοιπόν με όλες τις τιμές της Έλληνικῆς σημαίας στο Διοικητήριο. Έπειτα ο Μητροπολίτης μου εινε να κάνουμε δοξολογία για την έπαυτρία της πολιτικής επιχειρήσεως. Ήμας όμως φράζετο κωφισμένοι, όχι βέβαια με κῆπ κάνανε εκείνη τη στιγμή, μα με όλες τις προετοιμασίες των προηγούμενων ημερών. Παρακάλεσα λοιπόν το Μητροπολίτη ν' αναβάλουμε τη δοξολογία για την άλλη μέρα. Τότε ο «Αβέρωφ» μου εινε πως θα βγάλει τό λόγο και πρέπει εγώ να του απαντήσω. Τον ρώτησα άπάνω-κάτω τι θα πῇ για να ξέρω και έπειτα μάρ πῆγε στο Μέγαρο της Μητροπόλεως, όπου μάρ εινε τραπέζι και όπου θα τρώγαμε εῖπ τη βραδιά και θα κάνανε προσηνη έγκατάστασι, ως πῶν να εῖπνο τό Διοικητήριο.

Αμα ήμας έναν καρέ και ξεκουραστήκαμε, ως πῶν νῆφθῃ ή ώ- με το φαγητό, πῆγα στο γραφείο του Μητροπολίτη μάρ με τον άλλο αξιωματικό, το Γιώργο Παπαγεωργίου, που τόρα ύπηρετεί τον Ερμή, όχι τό λόγο όμως μα τον κερδῶ, και καταγινώμασε να εῖπνομας τον αῖφάνο λόγο.

Πρέπει να σῶς πῇ όμως πως τον καρέ τον ήμας πῆν μέσα στη πόλη του Μεγαρού της Μητροπόλεως, όχι μόνο μάρ με τό Μητροπολίτη, μα και με όλους τους προδόντας του τόπου. Ή άμυσσφαира πως εῖπ μέσα κάθε άλλο ήταν παρῶ καλή. Δεν μπορώ να σῶς πῇ πως ήσαν έχθροι, μα, τι τό θέλετε, τους βρήκα όλους τρομοκρατημένους και σαν να μάρ έλεγαν με τον τόπο τους: «Τι θέλατε και ήμας, για να μάρ βάλετε δηλαδή σε μετλάδες;». Νομίζαν οι άνθρώποι πως θα επαναληφθῇ τό 97. Σε λίγο θα νικήθῃ ο στρατός μας, θα αποχωρήσει, ίσως θα την πῆθῃ και ο Στόλος μας και όπως ήφραμε πῶν νησί τους, θα ξαναφύγουμε άναυτα. Έάν έδειχναν λοιπόν προθυμία ο προδόντες, άμα ξαναγύριζαν οι Τούρκοι θα τους συγύριζαν και καλή, γι' αυτό κρατούσαν σε μάρ μια στάσι πολλή επιφυλακτική.

Μάρ έπαρναν για τους ανθρώπους του 97 και βέβαια θα νόμιζαν πως εῖπν λόγο διαφέρω από τον Τούρκο Φρούραρχο, που μόλις ήξερε να βῆνι την ύπογραφή του.

Τὴν ώρα λοιπόν που συζητούσα με τό συνάδελφό μου Παπαγεωργίου, στο γραφείο του Μητροπολίτη, τι πρέπει να πῇ στην αῖφαινη πῆς της δοξολογίας και δε βιαζόμας καθόλου να τον άρχισω τό λόγο μου, γιατί μια φορά πῶν ήξερα τι θα πῇ, αυτό ήταν για μένα ὅμμα δῶτα λεπτόν, ο Μητροπολίτης έφραγε φαιίνεται — στην Τουρκία εινε γνωστό πως άκούγνε πολλν εύκολο — και έχχεται στο γραφείο μου λέει άπιστευτικά:

—Δεν εινε άνάγκη να ποנוκεφαλῆτε για τό λόγο. Να σῶς στείλω εῖπν τό γραμμάτι μου να σῶς τον φτίση μια εῖπν.

—Έτσι μαρκό! Αυτό εινε μια λύσις, του εῖπν.

Τι άλλο να του πῇ; Είχα τόσο πολλν κῆφι εῖπν την ήμέρα.

Έπειτα λοιπόν ο γραμματικός. Ήταν περιότα. Γελάσαμε πολλν με τό φίλο μου Παπαγεωργίου. Έάν έλεγα έκεινα πῶν μῶν έγραφε για να πῇ πῶν έπειτα πῆγε και στο Μητροπολίτη και τα διαφῶσανε μάρ, θα ήμουν άσφαλῶς ο άπόστολος της Ναυτικής Σχολῆς του Ριζάρη, όπως

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

(Ανέκδοτα, βγαλμένα άπ' τους άρχαίους συγγραφείς και τα συγγράμματα των συγχρόνων έπιστημόνων).

Οι άρχαίοι πρόγονοί μας, όπως και οι Αιγύπτιοι και οι Φοίνικες, τιμούσαν έξαιρετικά τα ζῶα, τα έλάτρευαν ως θεότητας και γενικώς τα υπεράσπιζαν με ενεργητικές διατάξεις. Ο Τριπτόλεμος, ο πρώτος και παλαιότερος νομοθέτης των Αθηναίων, είχε θεσπίσει ένα νόμο, με τον όποιον υπεχράνε τους πολῆς να σέβονται τους θεούς, να περιποιούνται τα δέντρα και να μην περιάζουν τα ζῶα.

Κατά τους μυθικούς χρόνους αναφέρεται ότι ο σοφός μάντις Τειρεσίας και ο ιατρός και μάγος Μελάμπους μπορούσαν να άντιληφθούν τη γλώσσα των ζῶων. Επίσης για τον Απολλώνιο Τυανέα αναφέρεται ότι μια μέρα που καθόταν με τους φίλους του και συνομιλούσε, άκουσε ένα χελιδόνι που κελαιδούσε με τρόπο διαφορετικό από τον συνηθισμένο. Ρώτησαν τότε τον Τυανέα να τους εξηγήσει τη σημασία του κελαιδισμού κι' αυτός τους αποκρίθηκε ότι τό χελιδόνι εῖδοποιούσε τα άλλα χελιδόνια ότι μάρς στην πόλη είχε πέσει ένας γαίδαρος φορτωμένος με σιτάρι, τό όποιο χόθρηκε στη γῆ κι' έμεινε άώλυτο.

Οι συνομιλητά του, κατάπληκτοι για την εξήγησι που τους έδόθηκε, έπευσαν στο ύποδειχθέν μερος και έξακριβώσαν ότι ο Απολλώνιος τους έλεγε πραγματικά την αλήθεια.

Επίσης ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος Πορφύριος διηγείται ότι κάποιος φίλος του είχε ως ύπηρετή ένα μικρό παιδί που έννοούσε όλες τις φωνές των πουλιών, ή όποιες είχαν μαγική σημασία και άπορούσαν τό μέλλον. Η μητέρα όμως του μικρού φοβήθηκε μήπως γίνει γνωστή ή ικανότης του παιδιού της και της τό άρπάξει ο τύραννος της γειτονικής χώρας. Γι' αυτό, τη νύχτα που κοιμόταν, του έφριξε άσφαλας μέσα στ' αυτιά του και του άφῆρεσε έτσι τη μαγική δύναμή του.

Αλλά υπάρχουν και άλλα παραδείγματα ανθρώπων που έννοούσαν τη φωνή των ζῶων. Οι άρχαίοι Άραβες μπορούσαν να συνηνοοῦνται με τους κόρακες και οι Τυρρηνοί με τους αετούς.

Ο μέγας φιλόσοφος Αριστοτέλης παραδέχεται ότι τα ζῶα μιλούν μεταξὺ τους, όπως και οι άνθρωποι. Τὴν ἰδια γνώμη διέτυπώσαν και ύπστην έσαν κατά καιρούς και άλλοι σοφοί της

άρχαιότητος.

Επίσης αναφέρονται και ζῶα που συνηνοοῦνται περιόμα με τους ανθρώπους. Έτσι ο Κρόσσος ο Ρωμαῖος εινε μια μύρινα, ή όποια όταν την καλούσε, πῆγαινε κοντά του. Και όταν τό έξιπνο αυτό φάρι φῆρεσε, ο κύριός του τό έλλαψε σαν γάχε χάσει κανένα από τα παιδιά του.

Ελεγε και ο μακαρίτης ο Κόκκος στον «Κατετῶν Γιακουμή» του.

Τὴν ἑλλη μέρα, αφού μῆλσε ο Μητροπολίτης, μόλις άκουσε την άπάντησή μου, πως δεν τοῦ ήθε κάλπος! Δεν εινε βέβαια καμιά σχέση με εκείνη που μῶν έφτασε αυτός μάρ με τό γραμματικό του.

Ύστερα, όταν πήγαμε στο Μέγαρο της Μητροπόλεως να πάρουμε πῆλ καρέ, ο Μητροπολίτης και οι άλλοι προδόντες φαινότανσαν κάπως αλλοιώτιστα μάρ μου. Τους εινε ίσως έπηρεάσει ο λόγος μου και περισσότερο από τό λόγο, ή ἰδέα πως οι Έλληνες αξιωματικοί δεν εινε σαν τους Τούρκους. Αυτό τους έδωσε, φαίνεται, και την εῖπν πῶς δε θα επαναληφθῇ τό 97.

Έκείνη την ώρα με πλησίασε κάποιος δασκαλῶς. Ένα παιδί ως εῖκοσι χρονῶν. Μου λέει:

—Ένα Χόρν που έγραψε τους «Πετροχάρηδες» τί τον έχετε;

—Τους διάβασες;

—Ναι, στην Πόλη, στο Φωτιάδη τό σπίτι.

—Αι, εγώ τους έγραφα.

—Έσείς; με ρωτάει με άπορία.

—Ναι, εγώ!

Ύστερα από καιρό, όταν πῆν πῆρε δάφρος μάρ μου, μου λέει μια μέρα:

—Ξερετε πως μῶν φάνηκε όταν έμαθα πως έσείς γράφατε τους «Πετροχάρηδες»;

—Πῶς σου φάνηκε;

—Νά, πως να σῶς πῇ. Έμεις πρώτη φορά βλέπαμε Έλληνα αξιωματικό. Λοιπόν, σαν σῶς εῖδαμε ναρῆτε και να μάρ ελευθερώσετε, σῶς εῖχαμε σῶ Θεό. Λοιπόν, όταν μῶν εῖπατε πως έσείς γράφατε τους «Πετροχάρηδες», δεν ξέρω πως μῶν ήθε...

—Έχασες τον ένθουσιασμό σου για μένα;

—Όχι δηλαδή, μα... Δεν πίστευα ποτέ πως ένας Έλευθερωτής μπορεί να εινε και... συγγραφές!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό 10' μέρος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ

Ζωγράφος, ποιητής, επαναστάτης. Το καλλιτεχνικό του ταλέντο: 'Η μορφή του Καντούνη. 'Απ' την κλειδαρχία. Μια φεύτικη είδηση που αναστατώνει τη Ζάκυνθο. Το πάριμο της Πόλης. Οι νησιώτες πανηγυρίζουν. 'Η αίσχρη διαγωγή του επίσκοπου Γαρζόνι. Τα επακόλουθα του πανηγυρισμού. Φυλακισείς και εξερίες. 'Ο Καντούνης στο έργο του. 'Η ιδιοτροπία του. 'Ο θάνατός του.

Νικόλαος Καντούνης είχε ένα από τους αγνώστους και λημονημένους πεία καλλιτέχνες της ποιητικής 'Επτανήσου, που έπαιξε όμως στην εποχή του σπουδαιότερο ρόλο και κίνησε πολύ θόρυβο γύρω από τ' όνομά του. Γεννήθηκε στη Ζάκυνθο κατά το 1750 και ανήκε σε μια οικογένεια του νησιού αρκετά εύπορη. 'Ο πατέρας του ονομαζόταν 'Ιωάννης, έξεσκούσε το επάγγελμα του γιατρού και ήταν ικανότατος σιζουργός και μεταφραστής βλων σχεδόν των δραματικών έργων και των λυρικών ποιημάτων του γλυκαίου ποιητή της 'Ιταλίας Μεταστάσιου.

'Ο Νικόλαος Καντούνης, αν και ήταν προικισμένος με σπάνια πνευματικά προσόντα, επεδόθη αποκλειστικώς στη ζωγραφική τέχνη, όπου και διέπρεψε. 'Από τα παιδικά του χρόνια, μόλις έβλεπε μολύβι, πένα ή κάρβουνο, άμεισος τ' έπαιρνε και σχεδίαζε διάφορα σχήματα άπάνω σε χαρτιά, σε ξυφύλλα βιβλίων και στους... τοίχους.

Φαίνεται όμως ότι τα παιδικά αυτά δοκίμια του Καντούνη, είχαν τέτοια επιτυχία και προαίτησαν τόσο λαμπρό μέλλον γι' αυτόν, ώστε όταν τ' είδε κάποτε ένας άλλος άριστοτέχνης του χρωστήρος, ο περιφωτισμένος Καντούνης, κατέληξε από φθόνο έναντιον του μικρού συμπατριώτου του και δεν δίστασε να του επιτρέψει την είσοδο στο εργαστήριό του, πράγμα που το επιθυμούσε με όλη του την καρδιά ο μικρός καλλιτέχνης.

'Ο νέος βρέθηκε έτσι σ' άμνησιν, μη ξέροντας τί να κάνει ύστερ' από τη σκληρή άρνηση του Καντούνη να τον δεχτεί κοντά του ως μαθητευόμενο. Είχε μεγάλη επιθυμία να πάει στην 'Ιταλία και να τελειοποιηθεί εκεί, αλλά προσέκρινε στο παρακάτω εμπόδιο. 'Ο πατέρας του είχε αποκτήσει από τον γάμο του τρεις γιους. Σύμφωνα με τ' έθιμα του τόπου κατ' εκείνους τους χρόνους, ο μεγαλύτερος ανέλαβε την έπιστάση των πατρικών κτημάτων, κι' ο δευτερότοκος έστάλη στο Πανεπιστήμιο του Παταβίου για να γίνει γιατρός. 'Αλλά δυστυχώς, ενώ κόντευε να τελειώσει τις σπουδές του και να γυρίσει πίσω με το δίπλωμά του, αρρώστησε και υπέκυψε στο μοιραίο. Μετά τον θάνατο του νέου σπουδαστού, οι γονείς του Καντούνη φοβήθηκαν και δεν συγκατατέθηκαν να στείλουν τον Νικόλαο, που ήταν τρίτοτοκος, στην 'Ιταλία για να σπουδάσει ζωγραφική.

Κατόπιν αυτού, ο Καντούνης, έπειδη τον εφλόγιζε πάντα ή δίνα της μαθήσεως και της τελειοποιήσεως, σκέφτηκε να καταφύγει στο άκολουθο τέχνασμα. Ξέροντας ότι ο Καντούνης εργαζόταν με κλεισμένες τις πόρτες του εργαστηρίου του, δωροδοκώσε τον υπηρέτη του και λάβαινε έτσι την άδεια να παρακολουθή από την κλειδαρχία τον καλλιτέχνη την ώρα που ζωγράφιζε. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτά, ο Καντούνης ήταν αυτόδιδακτος ζωγράφος, και όταν ζωγράφιζε κάποτε την εικόνα του, έβαλε άποπάνω της δυο μάτια προς άνάμνηση του τρόπου της σπουδής του.

Αργότερα ο Καντούνης περιεβλήθη το μοναχικό σχήμα και χειροτονήθηκε ιερέας. Στις 25 'Ιανουαρίου 1786 εξέλεξε ιεραρχίας του ναού της Εύαγγελιστρίας και προέβη σε πολλές άνακαινισείς εν σχέσει με τα θρησκευτικά ζητήματα της ένορίας του.

'Ο Καντούνης διακρινόταν επί πλέον για τον άγνό του πατριωτισμό. 'Ανακατενόταν έπίσης στην πολιτική, αλλά πάντοτε με περιστομένη. Είχε γίνει μάλιστα μέλος της Φιλικής 'Εταιρείας και εργαζόταν με ζήλο για την άπελευθέρωση της 'Ελλάδος, πράγμα που προκάλεσε έναντίον του την έχθρα του πρωτοπατή και κατόπιν άρχιεπισκόπου της Ζακύνθου Γαρζόνι.

Σχετικό με τη φιλοπατρία του Καντούνη είχε και το άκολουθο περιστατικό που μ'ς το διηγείται κάπου ο άειμνηστος Ιστοριογράφος της 'Επτανήσου Σπ. δέ Βιάζης. Στις 19 Μαΐου 1821 άραξε στο νησι ένα καράβι, το οποίο έρχόταν από την Κωνσταντινούπολη και του άπολου ένας ναύτης διέδωσε χάριν άστειμού ότι δ'ήθεν επάρθηκε ή Πόλη.

'Η φεύτικη διάδοσι άπόλθηκε άμέσως σ' όλη τη Ζάκυνθο κι' έγινε πιστευτή, χωρίς δυσκολία, από τους εδραντάστους κατοίκους του νησιού. 'Επακολούθησαν κωδωνοκρουσίες, πυροβολισμοί, ζήτωκραυγές,

σωστός πανθουρλισμός. Στα παράθυρα των σπιτιών προβάλλαν μουσικά και κρεμάστηκαν σημαίες. Τα καταστήματα κλείστηκαν και τα πλήθη ξεχύθηκαν στους δρόμους βρίζοντας τους 'Αγγλους της Καταχής και τους μη φιλελεύθερους συμπολίτες των. Σε όλα τα καντούνια δέν άκουγόυntonσιν παρά κραυγές χαράς και ένθουσιασμού:

— Πήραμε την Πόλη!

— Όυρα!

— Χριστός άνέστη!

— Άνέστη το Γένος!

Οι φιλελεύθεροι ιερείς άνοιξαν τη μιά μετά την άλλη τις εκκλησίες και έψαλλαν δοξολογίες για την άπελευθέρωση της Ζακύνθου. Τότε άπό τον τουρκικό Λυγά. Κι' αυτός ο Λατίνος επίσκοπος Σακατί, μόλις έμαθε την είδηση, κατέβηκε στην έπισκοπή κι' έτέλεσε δοξολογία.

Κατόπιν όλων αυτών, το ένθουσιώδες πλήθος μπήκε ζήτωκραυγάζοντας και θορυβώντας στον δρόμοδο έπισκοπικό ναό και άπηρεσε από τον Γαρζόνι να εγχαριστήσει τον Θεό για την άπελευθέρωση της Πόλης, κατά το παράδειγμα του Λατίνου επίσκοπου. 'Αλλ' ο μωλήτην 'Ορθόδοξος θέλησε να μείνει άμέτοχος στις εκδηλώσεις της λαϊκής χαράς και κρύφτηκε στο σπίτι του.

'Ο λαός όμως μαζεύτηκε κάτω άπ' το σπίτι κι' άρχισε να βρίζει τον Γαρζόνι, απαιτώντας να κατεβή και ν' ακολουθήσει τη διαδήλωση, γιατί άλλωώς θα τον έβγαζαν έξω με τη βία. Στο μεταξύ, μερικοί από εδ'εσται και όρμητικοί, άρπαξαν μιά εικόνα της έπισκοπής, βγήκαν από τον ναό και σχηματίσαν ένα είδος λιτανείας, ζήτωκραυγάζοντας ύπερ της έλευθερίας της σκλαβωμένης πατρίδος.

Τότε ο Γαρζόνι φοβήθηκε την όργη των πιστών και βγαίνοντας στο παράθυρο τούς έφώναξε παραπειστικά:

— Παιδιά, ζήτω το Γένος μας!

Σε λίγο περμμένα να λάβω γράμμα άπ' την Κυβέρνηση και άσριο θα κάμω λειτουργία και δοξολογία...

'Αλλοίμονο όμως!... Δέν άργησε να άποδειχθή πως ή είδηση ότι ο 'Ελληνης πήραν την Πόλη ήταν ψευτιά. 'Η άγγλική διοίκηση διάταξε να γίνουν άνακρίσεις κατά των πρωταίων των επαναστατικών ταραχών. Μεταξύν των κατηγορουμένων συμπεριλαμβανόταν κι' ο Καντούνης μαζί με τρεις άλλους ιερείς. Συγχρόνως, έφτασε στη Ζάκυνθο ο στρατηγός Σμύθ, ο άποιος επέπληξε άσσηρότητα ενώπιον των άρχών τον Λατίνο επίσκοπο που είχε εγερθεί ύπερ της άπελευθερώσεως της 'Ελλάδος.

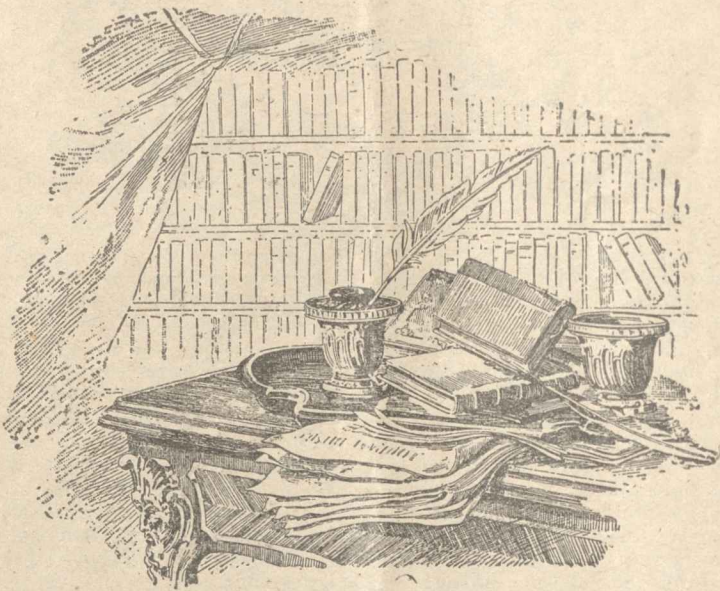
Στο μεταξύ αυτό ο Γαρζόνι, θέλοντας να εκδικηθή για όσα έπαθε, συνέταξε μιά εγκύκλιο, διά της άποιας άπαγορευόταν στους 'Ορθόδοξους ιερείς της Ζακύνθου να δέωνται ύπερ των άγωνιζομένων 'Ελλήνων. Την εγκύκλιο έστειλε στον άρχιεπίσκοπο της πόλεως. 'Ο Καντούνης όμως δέν θέλησε, να βάλη την υπογραφή του σ' ένα τέτοιο έγγραφο και φυλάκιστηκε στο φρούριο Ζακύνθου.

Ύστερ' από λίγον καιρό, έπειδη ο Καντούνης έξεσκούσθηκε να διατηρή τις φιλελεύθερες ιδέες του και να θεωρείται ριζοσπάστης, έξορίστηκε σ' ένα γυμνό και άπόκρημνο νησάκι της Κεφαλληνίας γνωστό με τ' όνομα 'Ελάς, όπου βρίσκεται κι' ένα μοναστήρι, άπεροημένο στην Παναγία, το μοναστήρι της «Κυράς άπ' τον Δία, άπως τ' όνομα.

'Ο Καντούνης, κατά τη διάρκεια της έξορίας του, ξαναθυμήθηκε τους καλλιτεχνικούς ερωτές του και έλαβε την ευκαιρία να στήσει την εκκλησία της μονής της Παναγίας με ώραιότερες άνακατασκευές. 'Αφού πέρασαν έντεκα μήνες, έλευθερώθηκε επί τέλους και γύρισε στην πατρίδα του, χωρίς όμως να του λιγοστήσει ή φιλοπατρία από τα παθήματά του.

'Ο Καντούνης είχε υψηλό και έπιβλητικό άνάστημα. 'Ηταν όμορφος, εύσκαρος, φιλόδοξος. Είχε μεγάλη κλίση προς τις διασκευασίες και τις άπολαύσεις, αλλά διακρινόταν έξιςον για την άνδρεία, την τόληη και την ελκυστικότητα του. 'Απέαντι των φίλων του φερνόταν με άγαθότητα, αλλά κρατούσε πάντα μνησικακία για όσους τον έπειροζάν.

Το κυριώτερό προτέρημα του μοναχικού αυτού ιερέως—καλλιτέχνην ήταν ή άμφλορηματία και ή φιλεσπλαχνία του. Έλεοςος τούς πάντας και ποτέ δέν του έμενε λευπό τσαμιστό στην τσέπη. Κατά τη γιορτή των Φώτων, άφού έκανε τον συνηθισμένο άγιασμό, περνούσε

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΔΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Σήμερα θα σας πούμε την ιστορία ενός βασιλιά που άγαπούσε να του διαβάζουν ποιήματα, αλλά δέν ήθελε να άνταμείψη ποτέ κανέναν ποιητή για τούς στίχους του.

'Ο βασιλιάς αυτός είχε την ικανότητα να μαθαίνει απέξω κάθε ποίημα που τ' άκουγε μονάχα μιά φορά. Είχε έπίσης κοντά του κι' ένα δούλο λευκό που μπορούσε να επαναλάβη ένα ποίημα, άρκεί να τ' είχε άκούσει δυο φορές. Είχε ακόμα και μιά σκλάβια που μπορούσε να κάνει το ίδιο αν άκουγε ν' απαγγέλλον ένα ποίημα τρεις φορές.

Κάθε φορά λοιπόν που παρουσιάζόταν στο παλάτι ένας ποιητής για ν' απαγγείλη τα ποιήματά του, ο βασιλιάς τον δεχόταν πόθνημα και του ύποσχόταν πως αν τα έργα του ήσαν πρωτότυπα, θα τούδινε τόσο χρυσάφι, όσο ήταν τ' ά βάρος του λευκώματος, στο άποιο είχε γραμμένους τούς στίχους του.

'Ο ποιητής άρχιζε την άπαγγελία του, μα όταν τελείωνε, ο βασιλιάς τούλεγε:

— Αυτό οι στίχοι δέν εινε πρωτότυποι. Τους ξέρω κι' εγώ απέξω...

Και χωρίς να χάση καιρό, επανελάμβανε το ποίημα ακριβώς όπως τ' είχε πει ο ποιητής.

— Κι' ο δούλος μου ακόμα το ξέρει! πρόσθετε ο βασιλιάς.

Και διάταζε τον δούλο του να τ' ξαναπεί, πράγμα που εκείνος τ' έκανε με προθυμία, άφού είχε άκούσει το ποίημα δυο φορές, μα από τον ποιητή και μιά από τον βασιλιά.

— Έχω ακόμα και μιά σκλάβια που ξέρει κι' αυτή τούς στίχους σου! έλεγε ο βασιλιάς.

Κι' ή σκλάβια ξανάλεγε κι' αυτή το ποίημα χωρίς δυσκολία, άφού τ' είχε άκούσει τρεις φορές, την πρώτη από τον ποιητή, τη δεύτερη από τον βασιλιά και την τρίτη από τον δούλο.

Κι' έτσι, οι ποιητά έφρεγγαν άπό το παλάτι πάντα μ' άδειανά τα χέρια.

Μιά φορά όμως από τις πολλές, ο εξακουσμένος ποιητής 'Ελ-Άσμάι, που είχε πάθει κι' αυτός κάποτε το ίδιο ρεζιλίκι από τον βασιλιά, τώθαλε πείσμα κι' έκαμε ένα ποίημα με πολύ δύσκολες λέξεις και σπάνιες φράσεις. Κατόπιν έντύπηκε ένα χωριάτικο φόρεμα κι' έτσι, σχεδόν άγνώριστος πήγε στο παλάτι.

— Από πού είσαι άδελφέ μου, και τί ζητάς εδώ; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

Κι' ο ποιητής του άπάντησε: — Έγώ είμαι ένας ποιητής από την περιφέρεια Καουντιέ κι' έκαμα ένα ποίημα για τη Μεγαλειότητά σου.

— Ξέρεις όμως με ποιά συμφωνία δέχομαι ν' άκούω ποιήματα; — Άν το ποίημα δέν εινε δικό σου, θα φύγης χωρίς να πάρης άμοιβή. Άν όμως εινε δικό σου, θα σου δώσω τόσο χρυσάφι, όσο εινε το βάρος του λευκώματος, άπου έχεις γραμμένους τούς στίχους σου.

— Άς εινε, βασιλιά μου. Έγώ είμαι εύχαριστημένος με τούς όρους σου και δέχομαι να γίνη έτσι όπως λές, άποκρίθηκε ο ποιητής.

Κατόπιν ο 'Ελ-Άσμάι άπάγγειλε το ποίημά του. 'Ο βασιλιάς όμως, που δέν μπόρεσε να συγκαταστή στο νου του τόσο δύσκολους στίχους, έγενεψε στο δούλο του. Μα και κείνος δέν έθυμόταν τίποτε. Γύρισε προς το μέρος της σκλάβας, αλλά κι' αυτή δέν θυμότανε.

— Καλά, άδελφέ μου, εινε τότε ο βασιλιάς. Έσθ μοιζες την άλήθεια, φαίνεται. Το ποίημα εινε χωρίς άμφιβολία δικό σου κι' εγώ δέν τ' άκουσα καμιά φορά ως τώρα. Δείξε μας λοιπόν άπάνω σε τί έχεις γραμμένους τούς στίχους σου κι' εγώ, άπως σου ύποσχέθηκα, θα σου δώσω το βάρος του σε χρυσάφι.

— Μου κάνεις τη χάρι, βασιλιά μου, εινε τότε ο ποιητής, να στείλεις ένα δούλο σου για να το κοιβαλήση;

— Νά το κοιβαλήση! Ποιά να κοιβαλήση; φώναξε ο βασιλιάς.

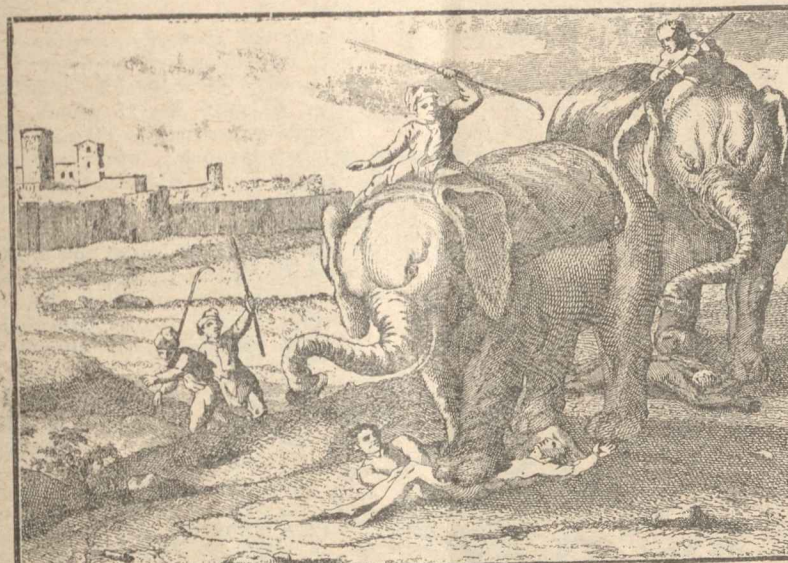
— Νά το κοιβαλήση! Ποιά να κοιβαλήση; φώναξε ο βασιλιάς.

Μα δέν έχεις γράψει το ποίημά σου άπάνω σε χαρτί; — Όχι, βασιλιά μου, άπάντησε ο ποιητής. Όταν μουφε ή έμπενα να γράφω το ποίημά μου, δέν είχα πρόχειρο χαρτί για να τ' σημειώσω κι' έτσι το σκάλισα πάνω σε μιά μαρμαρίνη κολόνα, που μου την άφησε κληρονομιά ο μακαρίτης ο πατέρας μου και που τώρα βρίσκεται στην αυλή του σπιτιού μου.

'Ο βασιλιάς κοκκάλωσε. Θέλοντας όμως να κρατήσει την ύπόσχεσή του, άναγκάστηκε να δώσει στον ποιητή όσο χρυσάφι ζύγισε ή κολόνα και για να μ'ην ξαναπαθή τα ίδια άπό κανέναν άλλον σαν τον 'Ελ-Άσμάι, άποφάσισε να πληρώνη στο έξης τούς ποιητάς, σύμφωνα με την άξία τους.

Ε. Π.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

'Ο μαρτυρικός θάνατος των καταδίκων, κάτω από τ' ά πέλματα των ελεφάντων.

(Παλιά, σπανία Γκραβούρα)

ΤΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ελάσας τυπογράφος προσελήθη κάποτε να έκφωνήση πρόποσι σ' ένα συμπόσιο. Σημάθηκε λοιπόν και άπευθυνόμενος προς τούς συνδαιτημένους τούς ειπε:

— Κύριοι, σάς εύχαριστώ για την τιμή που μου κάνετε. Δόγο όμως δέν είμαι ικανός να σάς βγάλω. Άλλά μπορώ να σάς... τυπώσω όπως θέλετε!...

— Η σούζυγος. — Γιώργο, έλαβα ένα γράμμα από τη μαμά μου. Με ρωτάει ότι θα έρθη να περάση μαζί μας τις άποκριές. Τί λές;

— 'Ο σούζυγος. — Τίποτε. 'Η μεγάλες θλίψεις εινε σιωπηλές!...

— Η γυναίκα μου με άπατά... Μιά ώρα τώρα τούς παρακολουθώ στο δρόμο, αυτή και τον φίλο της...

— Και θα ύποψέρετε, βέβαια...

— Ό! ναί... Τα παπούτσια μου εινε πολύ... στενά!

— Καλήμέρα σας, κύριε δικηγόρε. Σε δους άπ' τους άρελάς μου πήγα και τούς ζήτησα τ' ά χούμνο μου, μ' έστειλαν όλοι στο διάβολο.

— Και σάς τί κανάτε;

— 'Ηρθα κατ' εύδειαν... σε σάς!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Έκοβε κι' έγραβε ο Νίκος ο Κρασσάς, ο δικηγόρος και πρόεδρος του «Κινηγητικού Συλλόγου» του χωριού, μέσα στο μεγάλο κρενεϊό ή «Ανάπαις». Κανένας άλλος, σ' όλον το Νομό, δεν έχει το μάτι τό δικό του και τη σκέπυνη και την ευστάθεια της βολής στο ρέξιμο, σάν κι' αυτόν.

Γύριζε φορτωμένος λαγούς, μπεκιάτσες, όρνιθια...

Μπορεί να φέξη και να πάρη το «κατσουλιέρη» το λαρδί στο φτερό, μπορεί να τριτσήσει το λαγού τ' αττιά, για να το βάλει σκουλαρίκι.

Κι' ή τύχη του, καλή τύχη κυνηγού, τύχη βουνό!...

Οι λαγοί, άμα τον βλέπανε, τρέχανε και πέφταν μπρός στα πόδια του, σάν να πηγαίνανε να σκοτωθούνε απ' αυτόν για ν'... αγιάσουν!

Η υπεκάστες τρέχανε να μπουν, διαρρέει στο τυφελό του τη μπουκα!

Η πέριδικες, άμα τον βλέπανε, λές κι' είχανε απόφασι ν' αυτοκτονήσουν, του φώναζαν: «Αμάν! Τουφέμισέ μας!...»

Καί μόνο τα πουλιά; Τό ίδιο γινότανε κι' όλα της γής τα ζώδια.

Μιά μέρα που ο Κρασσάς είχε αφήσει την τσάντα του κάτω από μια έλη, όταν γύρισε, τη βρήκε γεμάτη...

Δεν είχε που να βάλει τους λαγούς όταν έβγαине κυνήγι.

— Αμάν, μορέ Κρασσά, του λέγανε οι χωριανοί, άφησε και για μάς κάνα άγορμ!...

— Μά τι σάς φταίω εγώ, μοναχά τους έχογονται σ' έμένα!... Έπειτα τραβάω όλο και «διάνω», όχι ψέματά! Μάθετε και σεις να ρίχνετε και τότε δεν θα παραπονέστε!...

Οι χωριανοί πήγαιναν να σκάσουν. Όσοι φορές πήγαινε κυνήγι ο Κρασσάς, γύριζε φορτωμένος λαγούς, μπεκιάτσες, όρνιθια, σκουλαρίκια...

Ο κόσμος που τον έβλεπε, εσάστισε. Οι άλλοι κυνηγοί λέγανε πως πρέπει να σπάσουν τα τουφέκια τους, να ξεβιδώσουν τους «σκωλάκους»!... Δεν ήταν προκοπή πειά!...

Μοναχός έβγαине πάντα στο κυνήγι ο Κρασσάς, μοναχός του ανέβαινε στο βουνό και ροβολούσε στα λαγκάδια, μοναχός του το κυνήγι φορτωνότανε, μοναχός του περνούσε επαιδικτικά μέσα στους δρόμους του χωριού.

Έτσι, τον βγάλανε, τέλος, και πρόεδρο στο σύλλογο των κυνηγών. Ποιόν άλλον να βγάλανε; Οι άλλοι κυνηγοί πήγαιναν όντισσο να σκάσουν απ' το κακό τους.

— Τι διάβολο, τα τουφέκια τα δικά μας, με στάχτη τα γερίζουμε ή με μπαρούτι!... Με «παράγκουρος» ή με σκάγια τουφεκάμε!...

— Με... τραχανά! τους έλεγε περφόζοντάς τους ο Κρασσάς.

Μόνο ένας δεν τον πίστευε τον Κρασσά. Ο Γκάλλας ο συνάδελφός του. Κυνηγός, δά, ήτανε κι' αυτός, μα από τους μεγάλους εκείνους κυνηγούς, που κυνηγάνε τους λαγούς... στο πιάτο!

Κάποτε πλήρωνε κανένα χωριάτη, του έφερε ένα-δύο λαγούς κι' έβγαине κρετώντας τους στην άγορά και δείχνοντάς τους στους άλλους:

— Ό,τι περισσεύει από τον Κρασσά, μορέ παιδιά! φώναζε. Έπ' τέλος, τό ματώσαμε και μεϊς λιγάκι!...

Καί όσο τ' άκουγε ο Κρασσάς, τόσο υπεργηφανεύοντανε και τόσο συμπαινούσε τον Γκάλλα.

— Άμα σκοτώσω, του έλεγε, τον εκατοστό λαγό, θα σου κάνω ένα τρικουέρο τραπέζι!

— Όχι σ' έμένα μοναχά, του άπαντούσε ο συνάδελφός του, σ' όλο των κυνηγητικό σύλλογο!... Έτσι θα σε ανακηρύξουμε και βασιλιά των κυνηγών κι' έπειτα θα καταθέσουμε τα όπλα!

— Αφού τό θέλεις, άς γίνει έτσι, είπε ο Κρασσάς, αλλά υπό έναν όρο.

— Δεκτός έν των προτέρων. Ποιόν;

— Όλα τα φαγητά του τραπέζιού θα είνε κυνήγι από τό τουφέκι μου.

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Δεκτόν... Συγχρόνως όμως έλεγε ο Γκάλλας στους άλλους κυνηγούς: — Έξείνη την ήμέρα θα τον πιάσουμε. Έγνοια σας!...

Ο εκατοστός λαγός σκοτώθηκε και τό τραπέζι είχε όριστεί για την επομένη.

Ο Κρασσάς, για να πειράξη ίσως τους άλλους κυνηγούς, είχε δηλώσει πως θα χαρίση κι' από μιά σκοτωμένη πέριδικα σε κάθε καλεσμένο.

Καί βγήκε στο κυνήγι από τό πρωί.

Ο κόσμος θαύμαζε κι' έσταν-ροκοπεύτο:

— Τι όρνι! Κοτέτσι από πέριδικες έχει αυτός!...

Καί γύρισε, σ' αλήθεια, ο Κρασσάς απ' το κυνήγι, φορτωμένος, σάν Θεός του κυνηγιού.

Όχι μοναχά οι κυνηγοί να φάνε είχε, αλλά κι' όλο τό χωριό.

Κοντάλησε κοντά σ' άλλα κι' ένα μάτσο πέριδικες, αυτές που θά χάριζε στους άλλους συνα-

δελφούς του. Τις είχε επαιδικτικά στη μπουκα του τυφεκιού του χειμασμένες. Τό γεύμα θα γινότανε στο μεγάλο κρενεϊό, κάτω από τον πλάτανο με τον παχύ τον ίσαιο και την ανασταίνουσα δροσιά.

Άλλα μιά βρούσι, με γάργαρο, κρύο νερό, τραγουδιόδες πόθοισι. Όξω, κρασιά, καρούτζια παγώναν μέσα στη λεθαρένια σκιά της. Ποιάνια έπιγαιναν κι' έχρόντονταν και παίζανε και λαλούσαν πάνω στα κλαδιά. Παιδιάκια, όλη ή μαρίδα του χωριού, παράσταναν κι' έ-

σκαν στο Κρασσά τα μεγαλεία. Οι χωριανοί άφηναν τις δουλιές τους και μεζούτηγαν να δούνε το φαιάμβό του Γρω-τριγύριω τα μπαλκόνια, ή πόρτες και τα παράθυρα ήσαν γεμάτα από κωφές κορίτσια, γονές. Οι κυνηγοί ήσαν έπισης όλοι εκεί με τα τουφέκια τους, λυμένα και ξεβιδωμένα, σημείον πως αναγνώριζαν την ήττα τους και παρατούγαν πειά από κάθε επιχείρησι κυνηγιού. Σ' ένα μέρος που φαινόταν καθαρά, στον αλάτο άπάνω, δεμένες με μιά κορδέλλα, κίτρινη και χτυπητή, φάνταζαν ή πέριδικες, που θά χάριζε ο Κρασσάς στους άλλους.

Μα ποιά είνε κείνη που φανόταναι κεί κάτω, γυμνασμένοι πάνω στα ρείκια; «Α, είνε ο άγαπημένος μου... Είνε ο άδερφός μου...»

Μιλήστε, άγαπημένοι μου! Δεν άκούτε τη φωνή μου; Σωπαίνου, δεν βράζουν λέξι απ' τό στόμα τους... Πώς βασανίσεται ή ψυχή μου, της δυστηγμένης!...

«Αχ, είνε πεθαμένος! Τα σπαθιά τους είνε κατακόκκινα απ' τό αίμα!...»

«Αχ, άδερφέ μου, άδερφέ μου, γιατί σκότωσες τον Σαλαγκά; «Αχ, Σαλαγκά; γιατί σκότωσες τον άδερφό μου;...»

Σας άγαπούσα και τους δυό τόσο πολύ. Ο ένας ξεχώριζε με την όμορφιά του μέσα σε χίλιους. Ο άλλος έσπερνε τον τρόπο μέσ' στη μάχη...

Άκούστε τη φωνή μου, πολυκαταγμένοι μου, κι' αποκοιτήτε μου. Άλλοιόμνό μου, έμειναν άμύλητοι για πάντα. Τό στήθος τους είνε κρύο σάν τη γή...

«Ω, πνεύματα των πεθαμένων, μιλήστε πάνω από τό βράχο, μιλήστε πάνω από την κορφή του βουνού του αναπαυμένου! Μιλήστε! Θά σας άκούσω, χωρίς ν' ανατριχιάσω...»

Πού πήγατε τάχα ν' αναπαυτήτε; Σε ποιά βραχονοστήλιά πρέπει να χωθώ για να σας βρω; Κοιμάται φωνή σβασμένη δεν άκούω. Ο άγέρας δεν μου φέρνει την απόκρισι των πεθαμένων...

Είμαι μόνη με τον πόνο μου και περιμένο με δάκρυα την αύγή. Έσείς, ό φίλοι των πεθαμένων, σκάψετε τό μνήμα τους, άλλ' αφήστε το άνοιχτό...

Η ζωή μου χάνεται σάν όνειρο. Θά μπορούσα να μείνω πίσω τους όλομόναχη!

Θέλω να κάτσω εδώ, μαζί με τους άγαπημένους μου, κοντά στο χειμάρρο που κλάει από τό βράχο. Θά τους νοιώθω δίπλα μου κι' έτσι θάμαι εύτυχισμένη...

Όταν θά νυχτώνη άπάνω στο λόφο κι' ο άγριος θάρχεται φη-σώπας μέσ' από τα ρείκια, ή ψυχή μου θα βγαίνη με τον άνεμο και θα θρηνη τό θάνατο των άγαπημένων μου...

Ο κυνηγός θά μ' άκούη μέσ' από την καλύβα του, θα φοβάται τη φωνή μου στην άσχη, μα από τέλος θα τη σινηθήσι. Γιατί θάκαι γλυκερά ή φωνή μου, καθώς θα κλάω τους άγαπημένους μου...

Τους άγαπούσα τόσο, αλήθεια, και τους δυό, τόσο... τόσο πολύ!...

Κι' άνοιξε κι' αυτός τό στόμα του πουλιού που κρατούσε. Άλλο χαρτί μέσα στο λαγύγγι της πέριδικας τότε. Κι' έγραφε κι' αυτό, «Δέν μ' εσκότωσ' ο Κρασσάς!...»

Η πόρτες και τα παράθυρα ήσαν γεμάτα γυναίκες, κορίτσια, γονές.

— «Αμάν! Τουφέμισέ μας!...» φώναζαν ή πέριδικες.

κυνηγούς, αφού δεν μπορούσαν να σκοτώσουν πειά ούτε τσιραπούλι.

Τι άλλη αναγνώρισι κι' αποθέσι ήθελε ο Κρασσάς;... Μα όταν λυθάρκε ή πέριδικες να μοιραστούνε, τότε όλοι οι κυνηγοί φρόνιζανε με μιά φωνή:

— Όχι, όχι, εδώ πέρα θα τις φάμε όλες!

Καί κάλεσαν άμέσως δυό χωριάτισσες να τις μαθήσουν. Μα κ' όθως τις πήρανε ή γυναίκες εκεί, μπρός στο τραπέζι, να τις καθάρουνε, είδανε κάτι ν' άσπριση στο στόμα τους μέσα. Τό άνοιξε τότε και μέσα στο λαγύγγα κάθε πέριδικας, κάτω απ' τη ματωμένη γλώσσα τους, φάνηκε ένα χαρτί στριμμένο σάν τσιγάρο και μπηγμένο εκεί στο πουλιού τό στόμα, σάν επιστολή στο φάκελλό της.

Ο Γκάλλας τράβηξε ένα απ' τα χαρτιά αυτά, τό άνοιξε και διάβασε:

«Δέν μ' εσκότωσε ο Κρασσάς!».

— Μωρέ, τί λέει τοτό τό πουλί! φρόνιζε ο Γκάλλας δυνατά.

Κι' όλοι τρέσανε τότε να διαβάσουν τό χαρτί, που ήσαν σάν μιά διαθήκη της σκοτωμένης πέριδικας.

«Δέν μ' εσκότωσε ο Κρασσάς!».

Ο κόσμος άναστατώνθηκε κι' ένα μοιρομνητό άκούστηκε μέσ' από τό πλήθος.

— Βρέ, για να ιδώ, μπας κι' έχει κανένα γράμμα κι' ή δική μου ή πέριδικα, φώναζε ένας άλλος κυνηγός.

Κι' άνοιξε κι' αυτός τό στόμα του πουλιού που κρατούσε. Άλλο χαρτί μέσα στο λαγύγγι της πέριδικας τότε. Κι' έγραφε κι' αυτό, «Δέν μ' εσκότωσ' ο Κρασσάς!...»

ΡΟΞΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΣΧΗΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Κάποτε ένας διαδίκης σταμάτησε στο δρόμο του κάτου χωριού.

— Άπό πού είσαι, κομπάρσε; τόν ερώτησε.

— Άπό τό Ροστόβ, άρέντη μου.

— Καί τι δουλειά έκανες εκεί;

— Τη παραμένο χρόνο άγόρευα ένα σάσα με μπαζέλια.

— Καλή δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Γιατί μέθισα και σκότωσα τό φορτίο.

— Άσχημη δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Σκότωσα ένα σάσα, αλλά μάζεψα ένα και κάτω.

— Καλή δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Ήθελα να σκότωσω τό δρόμο του κάτου χωριού.

— Άσχημη δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Ήθελα να σκότωσω τό δρόμο του κάτου χωριού.

— Άσχημη δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Ήθελα να σκότωσω τό δρόμο του κάτου χωριού.

— Άσχημη δουλειά!

— Ναι, αλλά όχι και τόσο.

— Γιατί;

— Ήθελα να σκότωσω τό δρόμο του κάτου χωριού.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(ΤΟΥ ΟΣΣΙΑΝΟΥ)

Είνε νύχτα κι' εγώ είμαι μοναχά, χαμένη στο λόφο τόν άναπαυμένο. Ο άνεμος φυσάει επάνω στα βουνά και ο χειμάρρος κλάει με θόρυβο απ' τους βράχους.

Κανένα καλύβι δεν υπάρχει που να με φυλάξη απ' τη βροχή κι' από τη μπόρα. Κανένα καλύβι δεν φαίνεται πάνω στο λόφο τόν αναπαυμένο...

Φεγγάρι, έβγά μέσ' από τα σύννεφά σου! Άστέρια της νύχτας φάνητε κι' έσείς! Μην άσγείτε!...

Άς έρθει κάποια άχτίδα για να μ' οδηγήση στο μέρος όπου αναπαύεται ο άγαπημένος μου ύπνωσ' από την κόπωση του κυνηγιού, με τη σάτια άρνημένη δίπλα του, με τα σκυλιά λαχανασμένα γύρω του.

Αέζιζε τώρα, αέζιζε να καθούμαι δώ στο βράχο μόνη μου, άπάνω από τό χειμάρρο που άφρίζει!

Ο χειμάρρος έχει φουσκώσει κι' ή άνεμοζάλη μουγκρίζει δυνατά. Δεν άκούω πειά ούτε τη γλώσσα του άγαπημένου μου!

Μά γιατί άργεί ο Σαλαγκά; Λησμονήσε τό λόγο του; Ναι, έδω είνε ο βράχος και τό δέντρο κι' ο χειμάρρος ο άνήσυχος...

Σαλαγκά, μου ύποσχέθηκες πως με τόν έρχομό της νύχτας θάσουν έδω. Γιατί δεν έφάνηκες ακόμα;

Άλλοιόμνό μου της όμορφης! Πού μάχασε τό δρόμο του και πήγε ο άγαπημένος μου!...

Σαλαγκά, ήθελα να φύγω άπόψε μαζί σου και να σ' άκολουθήσω ως την άσχη του κόσμου. Ήθελα ν' άφήσω τόν πατέρα και τόν άδελφό μου για σένα!...

Άνεμο, σάπιασε για μιά στιγμή. Χειμάρρε, κλέψε ήσυχία για μιά στιγμή μοναχά. Θέλω ν' άντηγήσει ή φωνή μου μέσα στα λαγκάδια και να μ' άκούση ο άγαπημένος στυγακόπος μου!

Σαλαγκά, δεν μ' άκούεις; Σε φωνάζω! Έδω είνε τό δέντρο, έδω κι' ο βράχος, όπου θ' αναπαύομαι. Σαλαγκά, φίλε μου, είμαι δώ. Γιατί δεν έφάνηκες κοντά μου!...

Προβάλλει τό φεγγάρι, λάμπουνε τα κήματα, άσπρίζουν οι βράχοι. Κυττάζω μακριά, μα δεν τον βλέπω ούτε αυτόν, ούτε τα σκυλιά που πήγαιναν πάντα μπροστά, μνημόνας τόν έρχομό του!...

Μα ποιά είνε κείνη που φανόταναι κεί κάτω, γυμνασμένοι πάνω στα ρείκια; «Α, είνε ο άγαπημένος μου... Είνε ο άδερφός μου...»

Μιλήστε, άγαπημένοι μου! Δεν άκούτε τη φωνή μου; Σωπαίνου, δεν βράζουν λέξι απ' τό στόμα τους... Πώς βασανίσεται ή ψυχή μου, της δυστηγμένης!...

«Αχ, είνε πεθαμένος! Τα σπαθιά τους είνε κατακόκκινα απ' τό αίμα!...»

«Αχ, άδερφέ μου, άδερφέ μου, γιατί σκότωσες τον Σαλαγκά; «Αχ, Σαλαγκά; γιατί σκότωσες τον άδερφό μου;...»

Σας άγαπούσα και τους δυό τόσο πολύ. Ο ένας ξεχώριζε με την όμορφιά του μέσα σε χίλιους. Ο άλλος έσπερνε τον τρόπο μέσ' στη μάχη...

Άκούστε τη φωνή μου, πολυκαταγμένοι μου, κι' αποκοιτήτε μου. Άλλοιόμνό μου, έμειναν άμύλητοι για πάντα. Τό στήθος τους είνε κρύο σάν τη γή...

«Ω, πνεύματα των πεθαμένων, μιλήστε πάνω από τό βράχο, μιλήστε πάνω από την κορφή του βουνού του αναπαυμένου! Μιλήστε! Θά σας άκούσω, χωρίς ν' ανατριχιάσω...»

Πού πήγατε τάχα ν' αναπαυτήτε; Σε ποιά βραχονοστήλιά πρέπει να χωθώ για να σας βρω; Κοιμάται φωνή σβασμένη δεν άκούω. Ο άγέρας δεν μου φέρνει την απόκρισι των πεθαμένων...

Είμαι μόνη με τον πόνο μου και περιμένο με δάκρυα την αύγή. Έσείς, ό φίλοι των πεθαμένων, σκάψετε τό μνήμα τους, άλλ' αφήστε το άνοιχτό...

Η ζωή μου χάνεται σάν όνειρο. Θά μπορούσα να μείνω πίσω τους όλομόναχη!

Θέλω να κάτσω εδώ, μαζί με τους άγαπημένους μου, κοντά στο χειμάρρο που κλάει από τό βράχο. Θά τους νοιώθω δίπλα μου κι' έτσι θάμαι εύτυχισμένη...

Όταν θά νυχτώνη άπάνω στο λόφο κι' ο άγριος θάρχεται φη-σώπας μέσ' από τα ρείκια, ή ψυχή μου θα βγαίνη με τον άνεμο και θα θρηνη τό θάνατο των άγαπημένων μου...

Ο κυνηγός θά μ' άκούη μέσ' από την καλύβα του, θα φοβάται τη φωνή μου στην άσχη, μα από τέλος θα τη σινηθήσι. Γιατί θάκαι γλυκερά ή φωνή μου, καθώς θα κλάω τους άγαπημένους μου...

Τους άγαπούσα τόσο, αλήθεια, και τους δυό, τόσο... τόσο πολύ!...

ΑΠ' ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΚΟΥΤΕ πόσο γλυκά χαϊδνεύει ο ξέφυρος τὰ φύλλα τῶν δέντρων πού μᾶλιν γλύττωσαν ἀπὸ τὸν παγετὸ βορρᾶ καὶ μὲλιν τώρα τ' ἀγγίζει ἡ μάγισσα θνοῖσι;

Κιντᾶτσε δόλωνα τὰ χοστάρια καὶ τὰ λουλούδια πού στολίζουν σὸν νυφικὸ στρόφιμα τῇ γῇ πού ἦταν γινητὴ ὡς χτές καὶ πού ἔγινε τώρα κατατρούνη...

Κί' ὅμως δὲν βροσκώμασε κατὰ ἀπ' τὸν γαλάσιο οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ δὲν πατοῦσε τὸ ἀνθισμένο τῆς γῶμα. Δὲν ἀκούμε οὐτε τ' ἀηδονία τῆς Ἀττικῆς πού κελαιοῦν ἀπάνω στοὺς κλώνους τῆς πένθιμης ἱτιάς, οὐτε τοὺς γούλους πού ψάλλουν στὰ πικρὰ φυλλώματα τῶν θάμνων.

Εἴμαστε στὴ Φοργία, κοντὰ στὸ βουνὸ τῆς Κυβέλης, ὅπου ἡ θεὰ ἔχει τὸν ναὸ τῆς καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὴν ἱερεῖα τῆς.

Μακριὰ ἀπὸ τὸν κάμπο, πού τὴν ὄκη του δὲν μπορεῖ νὰ τὴ φτάσῃ τὸ μᾶτι, ἀκούγεται ὁ ἦχος μᾶς τσοπάνικης φλογέρας. Κάποιος βοσκὸς ἔρχεται ἀπὸ πέρα. Νάτος, πλίσιασε, ἦρθε πού κοντὰ καὶ μιά ὥρτιδα φεγγαριὸ ἐπέσε καὶ φώτισε τὸ πρόσωπό του, τὸ νεανικὸ κα' ὠραῖο πρόσωπό του.

Ὡ, πόσο εἶνε ὠραῖος! Τὰ μάτια του μάτια φέγγουν φλογερά βλεψάματα καὶ κατάματα τὰ μαλλιά του ἀπλώνονται πίσω στὴς πλάτες του.

Γιὰ μιά στιγμή κάθεται κάτω ἀπὸ μιά βελανιδιά κα' ἀφηνιότας παραμερα τὴ φλογέρα, τραγουδᾷ:

Ὅλη τὴ μέρα βόσκα τὸ κοπάδι
ἐδῶ στὴν καταρσίσει τὴ χλόη.

Σελήνη, νὰ φοῖσαι τὴν καλὴ μου,
τὸ φῶς σου σέβει μὲρὸς ἕνα τῆς

Μ' αὐτὸ πού καλεῖ τὰ στῆθε καὶ μὲ
Μέσ' στὴν καρδιά μου μπήκε καὶ θά
(μείνῃ...)

Ἀκού εἰτε καὶ ξαναεἰτε τὸ τραγούδι τοῦ αὐτοῦ μὲ πολλὰ παρόμοια καὶ πάθος τὸ βοσκὸς, σηκώθηκε, ἔφερε τὴ φλογέρα του στὰ χεῖρά κα' ἔφυγε περπατώντας σιγανά.

Ἐξαφνὰ ἀνοίχθηκε ἡ πόρτα τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης καὶ βγήκε μιά γυναῖκα ἀκριτὰ ἡλικιωμένη παιὶ καὶ μὲ σταγυῖα μαλλιά. Ἡ Ρέα.

— Ἀκούσα τὸν Ἄτυ νὰ τραγουδᾷ, εἶπε. Μὰ γιὰ ποιὰ νὰ τὸ εἶπε τὸ τραγούδι; Μήπως εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη πού τοῦ συγχέωσα τὴν καρδιά; Μήπως ἐμένα ὀνόμασε καλὴ του...

Ὡ Ἄτυ, μὰ λέξι σου μονάχα, ἔνα βλέμμα σου μονάχα, ἔνα γνέμα σου μονάχα, καὶ μπορεῖ νὰ σῶσθαι ἀμέσως τὴ φλόγα τῆς καρδιάς μου. Ἄν εἶνε διὰ μου τὸ βλέμμα πού ἐφύλαξε κα' ἐπιθυμοῦσε, ὅ, τι εὐτυχία μεγάλη γιὰ μένα. Ὡ Ζέρυρε, ἀκούσε πόσο γλυκά λυλεῖ ἡ φλογέρα του, καὶ δὲς πόσο ὀμορφα ἀπλώνονται στὴ γῆ τὰ μαλλιά του! Φύσα πάντο, Ζέρυρε, καὶ χαϊδνεύε τὸ ἀβρόδ προ-σώπὸ του...

Μὰ ὁ Ἄτυ σιγὰ-σιγὰ ἀπομακρύνεται καὶ χαλνὸν καὶ μόνο ὁ ἦχος τῆς φλογέρας του ἔφτανε μισοσβυμένος, ἀντιπλῶντας σὰν θεῖα μουσικὴ μέσ' στὴν καρδιά τῆς ἡλικιωμένης γυναίκας.

Καὶ σὲ λίγο, κάθε λάλημα ἔδωσε ὀλοσδιόλου κα' ἀπόμενε μονάχη τῆς Ἡ Ρέα γιὰ νὰ θρηνητὸν ἀγαπημένο τῆς πού ἔφυγε τόσο ἀπλάχνα...

Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὲς νύχτες κα' ὁ Ἄτυ δὲν ἔξαναφάνηκε ἀπὸ καί. Κάπου-κάπου ὅμως ἀκούονταν μακριὰ ἡ φλογέρα του κα' ἡ Ρέα παρηγοριόταν λιγάκι μὲ τὴ μελωδία τῆς.

Ἡ δυστυχισμένη, ἂν καὶ γρηὶ σκεδόν, εἶχε ἀκόμα θερμὴ καρδιά καὶ πόθος φλογερός πού ἀναβαν κάθε τόσο καὶ δὲν μπορούσαν νὰ σβύσουν.

Ἡ Ρέα ἀγαποῦσε βαθεῖα τὸν Ἄτυ καὶ τὸν ἐλαχταροῦσε μ' ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς. Δὲν περνοῦσε ὥρα πού νὰ μὴ τὸν θυμῆθῃ, δὲν περνοῦσε μέρα πού νὰ μὴ χύσῃ δάκρυα γι' αὐτόν, δὲν περνοῦσε νύχτα πού νὰ μὴ νοιώσῃ τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ στὴ θυμῆσὶ του.

Καὶ ὅμως ἔμενε σιωπηλὴ καὶ δὲν ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά τῆς. Φοβόταν μὴπως τὴν περιπαίξει καὶ κρατοῦσε κορυφὸ τὸ μυστικὸ τῆς.

— Πῶς μπορεῖ, ἔλεγε μέσα τῆς, ν' ἀκοιμηθῇ ὁ Ἄτυς τὰ κατὰ-μαυρα μαλλιά του ἀπάνω στὰ διὰ μου τὰ χιονόλευκα; Πῶς μπορεῖ νὰ ρίξῃ μ' ἀγάτῃ καὶ τρυφερότητα τὸ πρῶνὸ τοῦ βλέμμα στὴν ὀφθαλμὸν τῆς μαρμαρίνης;

Ἐσπερα ἀπὸ τὴς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις, ἡ Ρέα ἔγερνε τὸ κεφάλι

καὶ ζόγωνε σὸ μεταξὺ κα' ὁ Ἄτυς σὲ λίγο βροσκώτανε κοντὰ στὴν ἱερεῖα τῆς Κυβέλης.

— Γιατί, Ρέα, εἶσαι τόσο χλωμὴ καὶ λυπημένη; τὴ ρώτησε ὁ βοσκός. Γιατί κάθεται αὐτοῦ ἀμήλητῃ καὶ σκυθρωπῇ;

— Ἀκούω τὸ τραγούδι σου καὶ κλάω, ἀπάντησε ἡ Ρέα.

— Μήπως θυμῆθηκες τὰ δυστυχισμένα σου παιδιὰ πού τὰ καταπάραιξε ὁ πατέρας τους ὁ Κρόνος, ἡ μήπως ἐπεθύμησε τὸ βουνὸ τῆς Κρήτης, ὅπου γέννησε τὸν Δία;

— Ὁχι, Ἄτυ. Ὁ μόνος μου καὶνὸς εἶσαι ἐσύ. Ἐσύ, Ἄτυ. Γιατί σ' ἀγαπᾷ. Ἐσύ εἶσαι, ὠραῖε βοσκέ, ἡ μόνη αἰτία τῆς χλωμότης, τῶν ρευβασμῶν καὶ τῶν δακρύων μου...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ρέα ἔγερνε τὸ κεφάλι τῆς σὲ στῆθε τοῦ νέου. Τὰ λαοωμένα μάγουλά τῆς πῆραν τὸ χροῖμα τῆς τρυφῆς. Καὶ κυττάζοντάς τον μὲ τὸ σπινθηρόβλο τοῦ βλέμμα, τοῦ εἶπε:

— Βάλε τὸ χέρι σου στὴν καρδιά μου, προσέειπε τοὺς γυμνούς της καὶ θὰ ἴδῃς πῶς οἱ οὐ μὰζὺ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἕνα ὄργανο.

τὸ γλυκὺτατο ὄργανό σου, ὦ Ἄτυ.

Ἄτυ, κύτταξε αὐτὸν τὸ ναὸ πού ὑψώνεται μπροστὰ μας. Μὰ λέξι σου, ἕνας ὄρκος σου, ἕνα χριστοκάρδι σου, εἶνε ἀκριτὰ νὰ σὲ καμῶν ἀμέσως ἱερεῖα καὶ νὰ σοὶ ἐξασφαλίσουν πλοῦτη καὶ καί...

Ὡ βοσκὸς ἔγινε σκεπτικός, μὲ λὺς ἄκουσε τὴν πρότερό τῆς Ρέα, γιατί ὁ τίτλος τοῦ ἱερέως ἦταν ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους στὴν ἱστορίαν του. Σκέπτηκε λοιπὸν καί-ποσο κα' ἔπειτα ρώτησε:

— Ποιὰ εἶνε ἡ λέξι, ποὺ εἶνε ὁ ὄρκος, ποὺ εἶνε τὸ χριστοκάρδι πού ζητᾷ ἀπὸ μένα;

— Πέες μου, Ἄτυ, τὰ λόγια πού ἀκούσε προτῆτερα ἀπὸ τὴ χεῖρά μου, χάρις σου τὴν καρδιά σου κα' ὀρκίσου μου πᾶς θυ-υοὺ μένης παντοεινὰ πιστός. Πέες μου πῶς κα' ἀγαπᾷς...

Ὁ νέος σκεπτικώθηκε.

Ἐπειδὴ ἡ φωνὴ του πᾶντα ἀπὸ τὴ συγκαρδί, εἶπε στὴ Ρέα, πιστέψτε στὰ δάκρυά μου...

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

Καὶ ἀμέσως ἄρπασε νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὰ μάτια του θερμὰ δάκρυα.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΑΙ ΜΑΓΙΚΑ ΦΥΤΑ

ΤΟΥ G. ZAVVY

Ἡ μανδραγόρα φυτόν ἐστιν ἡ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας...

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερα, τὰ φυτὰ ἔχουν παῖζει μεγάλο ρόλο στὴ μαγεία, ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε τόσο μυστηριώδες καὶ τόσο θαυμάσιο, ὅσο ὁ μανδραγόρας.

Τὸ μανδραγόρο αὐτὸ φυτό, γνωστὸ ἀπὸ τοὺς πρὶν παλαιοὺς χρό-νους, ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται μέ-χρι σήμερον ὡς προικισμένο μὲ ἰ-διαίτη μαγικὴ δύναμι. Ἡ ρίζα του εἶνε πάντα πούλ-μεγάλῃ καὶ παρουσιάζει διάφορα φανταστικά σχήματα, ἀλλὰ συχνότερα εἶνε χωρισμένη σὲ δύο χοντρά μέρη, τὰ ὁποῖα μοιάζουν καταπληκτικά μὲ δύο ἀνθρώπινα σκέλη.

Πιστεύαν ἄλλοτε ὅτι ὁ μανδρα-γόρας εἶχε ψυχὴ καὶ μάλιστα ψυχὴ ἀνθρώπινη.

Καθὼς ἀναφέρονται σχετικῶς διάφορα ἀρχαῖα βιβλία βοτανολόγων καὶ ἱστορῶν, ὁ μανδραγόρας φυτόν ἐστιν σὲ μέρη, ὅπου ἔχει στηθεὶ ἀγ-γύρι καὶ ὅπου κρησάθηκε ἀνθρώπου.

Ὅταν εἶνε κρησάμενος, γράφει κάποιος βοτανολόγος τοῦ Με-σοποταμίου, ἀκριτὰ κατὰ τοὺς τελευταίους σπασμούς τῆς ἀγωνίας του, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ δακρύῃ, τὰ δάκρυά του καὶ ὁ ἰδρώτας του καὶ πᾶσιον τὸ χροῖμα καὶ τὴν ἀγγύρι, τὸ καθιστοῦν γόνι-μο. Ἀπὸ τὸ χροῖμα λοιπὸν αὐτὸ βλαστάνει σὲ λίγον καιρὸ ὁ μανδρα-γόρας, πού δὲν εἶνε ἕνα συνηθισμένο φυτό, ἀλλ' ἀισθάνεται καὶ πο-τὶς εἶνε ἕνα ζωντανὸ ἀνθρώπου.

Ἡ ρίζα αὐτῆς ἐθεωρεῖτο πρὸ πάντων ὡς ἕνα φύλ-λο ἀνθρώπου τῆς φτώχειας. Ἐπιστεύαν δηλαδὴ πᾶς πρὸς τὴν εἶδη πάντα τὸ σπῆτι του, θὰ παρῆμεν ἕνα φυτό τοῦ ἔθους.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Στὴν Ἱταλία, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, οἱ τύραννοι καὶ ἀριστοκράταις ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ρίζας τοῦ μανδραγόρα, οἱ μάγοι καὶ ἱερεῖς ἐφύωναν φίλτρα ἐρωτικά, τὰ πρὶν πε-ρνοῦν καὶ πρὶν ἀποτελεστικά, καθὼς ἔλεγαν. Ἐπ-ὲς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τὰ φίλτρα αὐτὰ νὰ ἐμ-πνέοντο φλογερά καὶ ἀδυστο.

Καμύτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα
ἀπὸ τὰ χάπια καὶ τὰ κατὰ πόδια εἶναι τὰ
γνήσια **ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ** ΜΑΡΚΑΣ **„ΛΕΟΝΤΟΣ“**

Ἡ ψαμμίασις, οἱ ρευματισμοί, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ παρόμοιοι πόνοι, ποὺ προέρχονται ἀπὸ κρυολογήματα ἢ κτυπήματα ἢ ὑπερβολικὴν κόπωσιν, εἶνε πολὺ ἐπίμονοι καὶ βαθεῖα ριζωμένοι καὶ θεραπεύονται τελείως, μόνον ὅταν γίνεταί ριζικὴ θεραπεία. Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον διὰ τὴν θεραπείαν αὐτὴν εἶνε τὸ ἔμπλαστρον Λέοντος.

Τὸ ἔμπλαστρον Λέοντος αὐξάνει ἰσχυρῶς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἄρρωστα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἡ αὐξήσις αὕτῃ ἐπιφέρει ἀραιώσιν τῶν καταστρεπτικῶν δηλητηρίων. Ἐπέρχεται δηλαδή ὁμοία ἐνέργεια μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐντρίβων καὶ τοῦ μασσάζ, ἀλλὰ πολὺ μεγαλειτέρας διαρκείας καὶ τοῦτο διότι τὸ ἔμπλαστρον μένει ἐπάνω στὸ ἄρρωστο μέρος μερικὲς ἡμέρες, ὥστε ἐξασκεῖ ὅλην τοὺ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἀνευ διακοπῆς.

Ὀλίγον μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐμπλάστρου ἀρχίζει νὰ ἐπιδρᾷ μία ἄλλη οὐσία τοῦ καταπλάσματος καὶ τότε οἱ ἄρρωστοι αἰσθάνονται ἓνα εὐχάριστο αἶσθημα θερμότητος, οἱ βασανιστικοὶ πόνοι καταπραΰνονται καὶ ἐξαφανίζονται τελείως. Τὰ ἀραιωθέντα ἐν τῷ μεταξὺ δηλητήρια διαλύονται βραδέως, χωρὶς ὁ ὀργανισμὸς νὰ πάθῃ βλάβην τινὰ καὶ τὸ αἷμα τὰ ἀπομακρύνει, οὕτως ὥστε τὸ σῶμα ἀπελευθερώνεται τελείως ἀπὸ τὰ δηλητήρια.

Τὸ ἔμπλαστρον Λέοντος ἔχει γενικὴν ἐνέργειαν στὸν ὀργανισμόν, εἶνε τελείως ἀβλαβές, ἔχει χρῆσιν ἀπλουστάτην, ἐνέργειαν ἀσφαλούςτατην καὶ τοιουτοτρόπως εἶνε τὸ ἰδεώδες φάρμακον κατὰ τῶν ρευματικῶν ἐνοχλήσεων. Γι' αὐτὸ νὰ ζητᾷτε πάντοτε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας μόνον ἔμπλαστρα Λέοντος, μετὰ τὸ κατατεθὲν σῆμα τοῦ Λέοντος, τὸ ὁποῖον προστατεύεται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι : ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΔΑΦΝΗ», Θεάτρου 11 — Ἀθῆναι

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ **„ΛΕΟΝΤΟΣ“**

ΜΗΝΥΤΩΡ